

NOVADNIEKS

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

• Trešdiena, 1996. gada 25. septembris

• Nr. 71 (6692)

Preiļu rajons
BALVU V.
BIBLIOTEKA

Norvēģijas Karaliste nodevusi dāvinājumu SIA «Latgales druka»

Šis «Novadnieka» krāsās veidots numurs iespiests SIA «Latgales druka», un tas ir veltīts vakar Rēzeknē notikušajam pasākumam, — Norvēģijas Karalistes Ārlietu ministrija nodeva SIA «Latgales druka» pilnīgā apsaimniekošanā pirms diviem gadiem piešķirto dāvinājumu — zviedru firmas «Solna» sešu sekciju iespiedmašīnu un «Macintosh» datortehniku avižu izdošanai.

SIA «Latgales druka» šobrīd ir «Lauku Avīzes», Preiļu «Novadnieka», laikrakstu Balvu «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», «Rēzeknes Panorāma» un Latgales Kultūras centra izdevniecības kopuzņēmums, kurā 67% īpašuma pieder «Lauku Avīzei». Nepilnu divu gadu laikā «Latgales dru-

ka», pārvarot daudzas iekšējās neskakas, tomēr ir kļuvusi par vienīgo tipogrāfiju Latgalē, kurā ar modernu tehniku iespējams veidot tieši vietējās avīzes.

Patlaban «Latgales drukā» iespiež Preiļu «Novadnieku», Balvu «Vaduguni», «Rēzeknes Vēstis», «Rēzeknes Panorāmu», Daugavpils avīzes «Latgales Laiks», «Dinaburga», «Milijons», kā arī citus izdevumus.

Kamēr akciju sabiedrībai «Diena» nebija savas tipogrāfijas, «Latgales drukā» iespieda arī «Dienas» pielikumu krāsās «Sestdiena».

Attēlā: 1994. gada 14. decembris. SIA «Latgales druka» atklāšana.

• Valsts ieņēmumu dienests informē

Nodokļu maksātāju pārreģistrācija turpinās

Saskaņā ar MK noteikumiem Nr.109 (22.04.95.) «Nolikums par nodokļu maksātāju reģistru» un MK noteikumiem Nr.355 (21.11.95.) «Par kārtību, kādā piemērojami MK 1995. gada 22. aprīļa noteikumi Nr.109 par nodokļu maksātāju reģistru», turpinās nodokļu maksātāju pārreģistrācija.

Tagad tiek pārreģistrētas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, individuālie uzņēmumi un kopdarbības sabiedrības, kas nav pievienotās vērtības nodokļa maksātāji. Obligāti ir jāpārreģistrējas arī visām zemnieku saimniecībām, kas reģistrētas Valsts uzņēmumu reģistrā un grib arī turpmāk saglabāt savu juridiskās personas statusu.

Visiem iepriekšminētajiem uzņēmumiem un uzņēmējiesabiedrībām jāierodas Preiļos, Kārsavas ielā 4, 35 kabinetā un jāaizpilda nodokļu maksātāja reģistrācijas lapas FK-21 un FK-22, ja uzņēmumam ir struktūrvienības pēc citas adreses nekā uzņēmuma juridiskā adrese.

Pārreģistrējoties uzņēmumam jāņem līdzi sekojoši dokumenti:

- uzņēmumu reģistra izsniegtās uzņēmuma reģistrācijas apliecības kopija,
- statūti, dibināšanas līgums, dokuments, kas apliecina statūtkapitāla ieguldījumu,
- uzņēmējdarbības veidiem, kuru veikšanai noteikti ierobežojumi, attiecīgi Latvijas Bankas, Ministru kabineta vai tā institūciju profesionālo savienību, rajona, pilsētas pašvaldību izsniegto atļauju (licenču) kopijas,
- reģistrējamā uzņēmuma (uzņēmējiesabiedrības) adresi apstiprinošs dokuments (ēku, telpu īpašnieka vai pārvaldītāja izsniegta izziņa vai atzīme pasē),
- ziņas par kontiem bankās.

Juridiskās personas uzskatāmas par reģistrētām nodokļu maksātāju reģistrā pēc nodokļu maksātāja reģistrācijas apliecības saņemšanas.

Pēc reģistrēšanās Nodokļu maksātāju reģistrā uzņēmumiem desmit dienu laikā ir obligāti jāziņo par visām izmaiņām uzņēmumu reģistrācijas datus, piemēram, juridiskās adreses maiņa, jaunu kontu atvēršana bankā vai veco slēgšana un tā tālāk, valsts ieņēmumu dienesta rajona nodaļai.

Pārreģistrācija tiks veikta līdz 1997. gada 1. janvārim, un lūdzam to izdarīt laikus.

Par elektroniskā kases aparāta čeka virsrakstu

Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.117 (14.06.94.) «Par nodokļu un citu maksājumu reģistrēšanas elektroniskajām ierīcēm un sistēmām» Valsts ieņēmumu dienests paskaidro, ka noteikumu 7.3.1. punktā paredzētais «uzņēmuma nosaukums, adrese un tālruna numurs» kases čeka izdrukā jāuzrāda tā veikala, sabiedriskās ēdināšanas, pakalpojumu sniegšanas un citu punktu nosaukums, adrese un tālruna numurs, kur uzrādīts un darbojas pats kases aparāts nevis juridiskās personas adrese, kuras pakļautībā šis punkts darbojas.

Kases čeka izdrukas rādītājiem jāskatās ar kases aparāta tehniskajā pasē uzrādītajiem datiem. Izņēmums ir pārnēsājami elektroniskie kases aparāti. Ja tie nedarbojas stacionārā vietā, to kases čeka izdrukās jāuzrāda uzņēmuma juridiskā adrese.

Kases čeka virsdrukā obligāti jābūt uzrādītam nodokļa maksātāja kodam (līdz pārreģistrācijai — uzņēmumu reģistra numuram), pēc kura var noteikt uzņēmuma juridisko adresi, kā arī citus rādītājus, ja tie nepieciešami. Struktūrvienībām savus maksātāja kodus čeka virsdrukā nav jānorāda.

Jaunie MK noteikumi «Par tirdzniecību tirgos, gadatirgos, ielu tirdzniecības vietās un izbraukumos» paredz, ka kases aparāti ir nepieciešami individuālā darba veicējiem (fiziskām personām), kuri iepirkās preces pārdod tirgos un ielu tirdzniecības vietās.

Sakarā ar to, ka individuālā darba veicējiem nav uzņēmuma nosaukuma, elektroniskā kases aparāta čeka virsrakstā jāuzrāda individuālā darba veicēja:

- vārds, uzvārds,
- personas kods,
- reģistrācijas apliecības sērija un numurs,

— tirdzniecības vietas nosaukums un numurs, ja tirdzniecības vieta ir pastāvīga.

Nodokļu inspekcijas pārbaudēs turpmāk lielāka uzmanība tiks veltīta elektroniskā kases aparāta čeka virsdrukā kvalitātei un visu nepieciešamo rekvizītu esamībai uz tā. Par šo norādījumu neievērošanu var tikt noteikti arī tiesiskie administratīvie sodi, kuri pamatojas uz Latvijas Republikas Administratīvo pārkāpumu kodeksu.

Materiālu publicēšanai sagatavoja L.Kirillova

Ziedi labam garastāvoklim

Ziedi mūsu ikdienā ienes ne tikai krāsainību, bet vienkārši — patīkamu noskaņojumu. Un tāds patiesi rodas, ienākot Līvānu centra veikalā Rīgas ielā 104. Ja ne gluži visi pasaules floras brīnumi, tad īpatnēji krāsās un izskatā ziedi un augi, blakus mūsu pazīstamajiem dārzeņu lolojumiem, gaida tos, kas par tiem priecāsies. Šis veikals — Blūma IU «Ziedi», ir neapšaubāmi lielākais puķu veikals Līvānos, kur jau vairāk kā mēnesi saimnieko Skaidrīte un Egils Blūmi (attēlā).

«Tas ir mūsu astoņu gadu darba rezultāts,» viņi saka, «mēs neesam dārznieki, bet zemi mīlam. Astoņus gadus piemājas siltumnīcā audzējām un pārdevām neļķes, tagad audzējam rozes. Kaut gan — patiesībā šis veikals ir mūsu krustmātes nopelns. Mēs viesojāmies Kanādā pie saviem radiem, redzējām, cik skaisti sakop-

ta apkārtnē tur ir, un tas bija arī mums impulss veidot ko skaistu.

Šis telpas veikalam ieteica Līvānu patērētāju biedrība, un tagad te ir gan ziedi un augi no Holandes aukcionā, gan mūsu audzētās rozes, puķuzirņi, istabas augi. Jau ilgi strādāts šai virzienā un zināms, kādus ziedus cilvēkiem piedāvāt, kuri ilgāk uzglabājas, arī rozes audzēt mēs ņemām tādas, kas smaržo un ilgi neviest. Veikalā veidojam arī puķu pušķus svinībām, kāzām, bērēm, lielos pušķus gan pēc iepriekšēja pasūtījuma, jo ātri uztaisīt tādus ir ļoti grūti.

Dažas lietas mums ir iemācījuši mūsu draugi Ādažos un Bulduros, bet pamatā zināšanas un prakse mums ir, pārējais — mūsu fantāzija.»

Daina Kursīte
A.Kursīša foto

Inese Zimele — Eiropas junioru sacensību dalībniece Anglijā. Materiālu par Ineses startiem lasiet 5. lappusē. I.Pliča foto.

«Darbu dara domājot, bet izdomātais jau ir puse no padarītā»

Šie vārdi ir Līvānu pilsētā izveidotā Darba meklētāju kluba (DMK) devīze. Laikā, kad «Novadniekā» (20. aprīļa numurā) tika sniegta informācija par šo klubu, tā telpās Raiņa ielā 4 vēl ritēja remontdarbi, bet jau toreiz cilvēki, kas bija nolēmuši paši aktīvi meklēt darbu, Raiņa ielā 4 varēja saņemt sev nepieciešamās konsultācijas.

Šovasar remonts telpās ir pabeigts, un tās iekārtotas tādā līmenī, lai 16. septembrī nodarbības varētu sākt pirmā mērķgrupa (12 cilvēki). Remontdarbus un iekārtošanu finansēja NVD, strādāja Līvānu DzKSU un paši bezdarbnieki, atbalstu sniedza IU «Asija», telpas iekārtotas ar SIA «Sistēma-OM» (Daugavpils) ražotajām mēbelēm.

Par kluba šībrīža iespējām un perspektīvām pastāstīja DMK darba koordinatore **Antra Šolka**: «DMK ir viena no NVD struktūrvienībām. Klubā kā arodkonsultants un psihologs strādā Marija Stalidzāne (Profesionālās karjeras izvēles centra Līvānu nodaļa), bezdarbnieku profesionālo apmācību organizē Apmācību centra BO SIA «Personāls» Līvānu filiāles darbiniece Liene Šaitere (bezdarbnieku apmācībai telpas tiek iekārtotas Rīgas ielā 118). Akcents Līvānu DMK likts uz uzņēmējdarbības veicināšanu un darbu ar darba devējiem.

Iestājoties DMK, bezdarbnieks noslēdz līgumu un kļūst par kluba biedru, līdz atrod darbu. Bezdarbnieks izstrādā arī individuālās darbības plānu, ko viņš grib darīt, un ko mēs varam viņam piedāvāt. Pirmkārt, klubs ir vieta, kur cilvēki, noguruši savos darba meklējumos, saņems psiholoģisko palīdzību, kur bezdarbniekam palīdzēs atklāt sevi un izvērtēt, kur ir paša vaina, ka viņam nav darba. Bezdarbnieki šeit mācīsies savas prasmes un iemaņas «pasniegt» tīkamākā veidā, gatavoties intervijām ar darba devēju, uzrakstīt sludinājumu, rakstīt autobiogrāfiju (CV), izceļot tajā būtisko (darba pieredzi, izglītību utml.). Ja darba meklētājs darba devējam iesniegs savu CV un vizītkarti, jebkurā gadījumā viņam ir lielākas izredzes dabūt darbu, nekā cilvēkam, kurš atnācis nesagatavojies. Īpaši svarīgi tas ir svešā firmā, kur darba meklētāju nepazīst.

Mērķa grupas nodarbība jaunajās DMK telpās Raiņa ielā 4.

A.Kursiņa foto

Piesakoties darbā, ir jābūt skaidrībā arī par savām prasēm, nekad nedrīkst teikt, — dodiet man vienalga kādu darbu.

Bezdarbnieki sevi iemācās izzināt, apmeklēt mērķgrupu nodarbības. Tās ilgst 2 nedēļas, 4 dienas nedēļā, 3-4 stundas dienā. Mērķa grupām var pieteikties DMK katru dienu no plkst. 9 līdz 16 vai NVD jebkuru dienu.

Kluba rīcībā ir arī uzņēmumu reģistrs, kur darba meklētājs saņem informāciju par jebkura Līvānu uzņēmuma atrašanās vietu, vadītājiem un viņu darba telefoniem. Katru pirmo dienu darba meklētāju rīcībā nonāk arī jaunākās preses izdevumu reklāmas par darba tirgu («Mācies un strādā», «SM reklāma Latgalei», «Diena» u. c.), tiek veidota arī neliela DMK bibliotēka (grāmatas latviešu un krievu val.).

Ir vairākas iecerētas nodarbības: tiek plānota speciāla programma sievietēm; sievietēm ar bērniem līdz 3 gadu vecumam; nesenumam bija tikšanās ar Ilzi Stabulnieci no UAC, un radās ideja izstrādāt kopēju uzņēmējdarbības un lauksaimniecības programmu. No Daugavpils UAC pieaicināsim arī juristu, un reizi mēnesī 20-30 kluba biedrus — inte-

resventus sapulcināsim uz šo lekciju, lekcijas un semināri tiks rīkoti arī par citām tēmām. Aicināsim arī krāsu un stila konsultantus, lai cilvēki, kaut arī ar minimāliem līdzekļiem, iemācītos labi izskatīties un celt savu pašapziņu. Ir ideja arī sievietēm mācīt rokdarbus. DMK iecerējis rīkot arī valodu kursus, jo šobrīd, lai piedalītos grupu nodarbībās, jābūt vismaz latviešu valodas prasmes 1. kategorijai, sarežģītākas lietas, protams, paskaidrojām individuāli. Cilvēki nāk arī uz individuālām konsultācijām pat nebūdami kluba biedri, jo bezdarbniekiem konsultācijas un nodarbības ir bezmaksas.

Savā darbā balstāmies uz Rīgas, Daugavpils DMK pieredzi, arī ārvalstu pieredzi. Paliek spēkā arī NVD nodrošinātā bezdarbnieku bezmaksas pārkvalifikācija reizi 5 gados, kā arī, — NVD finansē, un bezdarbnieks pats var izvēlēties licencētu apmācību firmu, ja vien viņam ir darba devēja garantijas vēstule, ka bezdarbnieks pēc kursu beigšanas tiks nodrošināts ar darbu.»

Ne visiem bezdarbniekiem ir iespēja braukt uz kursiem Rīgā, tāpēc ar bezdarbnieku profesionālo apmācību Līvānos nodarbojas Ap-

mācību centra BO SIA «Personāls» Līvānu filiāle (filiāles centram ir visos Latvijas reģionos). Par tās nodrošinātajām iespējām filiāles darbinieces Lienes Šaiteres informācija: «Pagājušajā gadā Līvānu pilsētas domes rīkotajā bezdarbnieku aptaujā noskaidrojās, kādas specialitātes bezdarbnieki vēlas apgūt. Dominējošās bija datoroperatori un grāmatveži.

Pateicoties Līvānu 1. vidusskolas direktores Maijas Kručiņinas dotajām iespējām izmantot skolas datoru bāzi, un pasniedzējam Jurim Romanovskim, jau ir apmācītas divas datoroperatoru grupas, 12 cilvēki katrā (apmācību kurss 120 stundas). Paldies arī J.Graubiņa Līvānu mūzikas skolai, kas piedāvāja telpas pagājušajā ziemā ekspresapmācības «Kā atrast darbu» grupām.

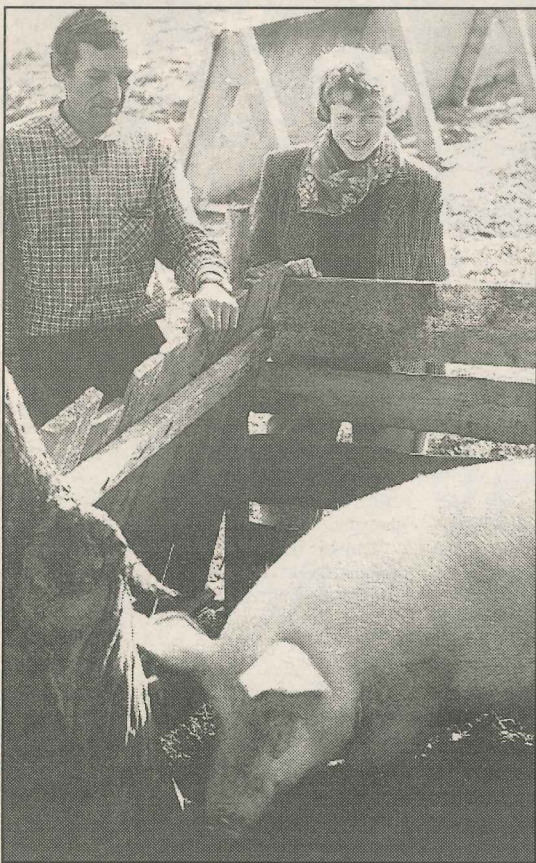
Noslēgusies arī jūnijā konkursa veidā rīkotā optisko šķiedru ražošanas operatoru apmācība SIA «Anda Optec». Izvēlēti 11 potenciālie strādnieki, protams, visiem darbs uzreiz netiek garantēts.

Jau ir nokomplektēta 12 cilvēku grupa apmācībai specialitātē «bilancespējīgs grāmatvedis ar datora operatora iemaņām», kas sāksies septembra beigās. Paredzams turpināt datorapmācību, kā arī rīkot latviešu valodas kursu (90 stundu programma) tiem, kam jau ir specialitāte, un valoda ir vienīgais šķērslis, lai iegūtu darbu (interesentiem lūgums zvanīt L.Šaiterei pa tel. 44843). Apmācību centrā «Personāls» izstrādā arī apmācību programmas amatniecībā, un, ja būs pieprasījums pēc šuvējiem, frizieriem, radio un TV aparātūras meistariem utml. specialitātēm, tad tās arī varēs apgūt Līvānos, izmantojot vietējo bāzi. Pēc šo kursu beigšanas tiks izsniegta arī darbības licence, lai cilvēks var pats sevi nodrošināt ar darbu (interesenti var pieteikties NVD Līvānu birojā pie Anitas Lazdānes).

Daudzi interesējas par maksas datorapmācības iespējām Līvānos. Ja nokomplektēsies grupa, šoziem tiks uzaicināts pasniedzējs no Rīgas ar tehnisko nodrošinājumu, un uzsākta apmācība. Prognozējamā šādu kursu maksa ap Ls 30, kursu beidzēji saņems sertifikātu.»

Daina Kursiņa

Ekoloģiski tīra produkcija Kas interesē dāņus?

tikās ar rajona lauksaimniecības departamenta direktoru Jāni Vucēnu, rajona lauksaimniecības konsultāciju biroja vadītāju Māri Liniņu, rajona zemnieku federācijas priekšnieci Silviju Dreijeri, apmeklēja Rožupes un Jersikas pagastus.

Dāņus interesē, kā tad īsti iet mūsu zemniekiem, vai «zaļās» produkcijas ražošana patiešām ir realitāte? Visbeidzot, kāda ir sabiedrības attieksme pret ekoloģiski tīras lauksaimniecības produkcijas ražotājiem? Dānijā uz pirmajiem fermeriem, kuri nolēma sākt nodarboties ar ekoloģisko lauksaimniecību, skatījās kā uz prātā jukušiem, jo viņi labprātīgi atteicās no ķīmikāliju un minerālmēsliu lietošanas, tātad apzināti samazināja graudu un citu lauksaimniecības kultūru ražas.

Pie mums zemnieki atrodas pavisam atšķirīgā situācijā. Tieši savas nabadzības dēļ viņi gribot vai negribot, tomēr ir spiesti audzēt savos tīrumos ekoloģiski tīru produkciju. Tikai retajam zemniekam ir nauda, lai iegādātos minerālmēslus.

Pēc Dortes E.Nielsenas domām rajonā ir jāizveido ekozemnieku biedrība, sabiedriska organizācija, kurā jāiesaista pēc iespējas vairāk zemnieku. Ja rajona piedāvāto projektu atbalstīs Dānijas valdība, biedrības paplašināšana kļūs perspektīva. Protams, ir nepieciešams izstrādāt sertifikācijas noteikumus. Dāņus interesē ekoloģiski tīri graudi, kartupeļi un citi dārzeņi. Tomēr arī šeit būs problēmas. Jāsāk audzēt, piemēram, citas kartupeļu šķirnes, jo Latvijas patērētājiem pierastie kartupeļi Dānijā ir sveši, tātad pret tiem šajā valstī izturēsies atturīgi. Nākamais solis projektā varētu būt arī ekoloģiski tīras ogas un augļi.

Mūsu zemniekus, protams, interesē iepirkuma cenas. Pēc Dortes E.Nielsenas domām tās

būs pieņemamas, taču visu noteiks vairumtirdzniecības noteikumi.

Viens no pirmajiem zemniekiem rajonā — viens no pirmajiem ekoloģiski tīras produkcijas audzētājiem

Kopā ar rajona padomes attīstības plānošanas nodaļas speciālisti Irēnu Šaiteri Dorte E.Nielsena iegriezās Jāzepa Beča zemnieku saimniecībā. «Zelta kalna» mājās Dorte bija pagājušā gada augustā. Un šoreiz viņa lūkojās, kādas ir acimredzamākās pārmaiņas šajā saimniecībā.

Jāzeps Bečs sāka saimniekot «Zelta kalna» mājās 1989. gadā. Pats saka, esot bijis sestais zemnieks rajonā. Radi un paziņas tikai galvas grozījuši, neticējuši, ka viņam kas izdosies. Otrajā saimniekošanas gadā bijusi gatava pamatīga kūts, trešajā gadā pārgājuši dzīvot jaunajā mājā.

Pamazām vien iekopti lauki. Izcirsti alkšņi un krūmi, to vietā tagad plāvas un tīrumi. Pavisam cits skats — skaista māja un sakopta sēta ieleja. Tagad var tikai pabrīnīties, cik daudz var iespēt viena ģimene, cik daudz izmainījies gada laikā.

Šogad graudaugu ražas ir krietni labākas nekā pērn. Īpaši iepriecināja auzu tīrumi, tur bija viskoplākais birums. Labi padevušies arī mieži — divdesmit trīs vai divdesmit pieci centneri no hektāra mūsu kalnainajos tīrumos ir liels sasniegums. Jāņem vērā, ka iztiekam pilnīgi bez minerālmēslojuma, tātad audzējam ekoloģiski tīrus graudus. Tas bija pirmais eksperiments, uzskatu, ka tas izdevies. Noteikti gribētu kļūt par ekoloģisko zemnieku biedrības locekli, ja tāda veidotos rajonā.

No 50 ha zemes graudaugi bija iesēti 14 ha. No ziemajiem audzējiem tikai rudzus, jo ziemas kvieši, cik esmu mēģinājis, manos laukos nepadodas. Šoruden jau esmu iesējis piecus hektārus rudzu, un domāju, ka kopējā graudaugu platība pavasarī būs jāpalielina vismaz līdz divdesmit hektāriem.

Mūsu pakalnos tīrumus grūti apstrādāt, bez kāpurķēžu traktora nevar iztikt. Arī mans vecākais dēls, kurš studē Lauksaimniecības

universitātē Jelgavā un bija praksē pie fermiera Vācijā, cenšas pārliecināt, ka mūsu pakalnās vajag nodarboties ar lopkopību. Viņš arī pierunāja mani pamēģināt lopbarību sagatavot skābsienu. Ielikām pirmās trīsdesmit tonnas. Taču arī bez siena bija bail palikt, tāpēc krājumā ir tonnas piecdesmit, pietiks visiem astoņpadsmit liellopiem.

Jāzeps Bečs labi izprot savas iespējas, nepārvērtē spēkus un nodarbojas ar to, kas šobrīd ir visienesīgākais. Graudu širudens kūluma pārpalikumu aizveda uz «Daugavpils dzirnavnieku». Iepirkuma cenas apmierināja. Taču kā vienu no svarīgākajām pārmaiņām viņš atzina cilvēcīgu attieksmi pret zemniekiem. Graudus pieņēmuši bez liekām pretenzijām un nevajadzīgām vainas meklēšanām. Pērn gan bieži gadījies tā, ka no zemniekiem vedumu neņēmuši pretī, bet kaut vai grāvi.

— Ja valdība rīkosies gudri un nēgrūdīs valsti graudus no ārzemēm, arī nākamgad, esmu drošs, zemnieki labprāt audzēs labību un to pārdos. Mēs taču paši esam spējīgi izaudzēt pietiekami daudz graudu pārtikai un lopbarībai, un tam nemaz nav jātērē valūta. Ja runājam par ekoloģiski tīriem graudiem, tad — pie mums jau visiem vienalga. Tāpēc arī savu produkciju pārdevu «dzirnavniekam» par tādu pat cenu kā tas zemnieks, kas tīrumus krietni mēslojis ar ķīmiju.

Jāzepa Beča saimniecība ir spilgts piemērs tam, cik daudz cilvēks var izdarīt negaidot palīdzību no malas. Sākot ar sakoptiem laukiem, izbūvētām ēkām un beidzot ar stipru pārliecību, ka nākotnē būs labāk.

Jācer, ka tā arī būs. Vismaz «Zelta kalna» mājās noteikti. Ne velti visus šos gadus kuplās liepas galotnē arvien pamatīgāku ligzdu vij stārķu ģimene. Šovasar garkāji izaudzinājuši pat trīs stārķēnus, kuri no rītiem pavisam droši pastaigājušies turpat istabas durvju priekšā. Tas tikai uz labu.

L.Kirillova

● Attēla: Dorte E.Nielsena ar «Zelta kalnu» māju saimnieku Jāzepu Beču.

J.Zarāna foto

Dravnieku (Polkoronas) pamatskolai-75

Dravnieku pamatskola 1971. gada rudenī.

Lelā Vydsmuižas pogosta Polkoronas nūvods atsarūn isonīm nu dzelzceļim un lejajim satiksmes ceļim storp mežim. Lai gon pyrmō pasaulā kara laikā te aktīva kara darbeiba nanūtyka, mainūtis svešom varom: vōcišim un lelīnikim, ar klausom un nūdavam idzeivotoji tyka nūspīsti nabadzeibā.

Latviši te dzeivoja sādžos nūslāgti pēc senjom dziļi latgaliski katoliskam tradicejom. Bārnus latviski laseit nu potoru grōmotom īvuceja mōtes un vacmōtes. Uz školom ar krīvu mōceibu volūdu latviši nalabrōt sovus bārnus syuteja, tōpēc raksteit pratēju beja moz.

Pēc Latgolas atbreivōšonas nu svešom varom Latvijas breivvalsts apstokļis, te nūtyka lelas pōrmaiņas — dzeivē tyka izvasta zemes reforma un bejušus muižu centrūs tyka atvārtas pamatskolas. Tai 1921. goda 25. oktobrī Polkoronas muižas (foļvarkas) pōrvaldnika dzeivojamā mōjā tyka atvārta I pakōpes pamatskola, kurā par pyrmajim skolōtōjim sōka strōdēt Aloizs un Marija Stafecki, kuri beja tī, kas šymā nabadzeigajā un goreigi atpalykušajā Vydsmuižas pogosta nūmalē īsaroda kai gora gaismas nesēji — sōka skolā bārnus vuiceit dzymtajā latgaļu volūdā. Pyrmajā mōceibu godā Polkoronas I pakōpes pamatskolu apmeklēja 106 bārnī (77 zāni un 29 meitīnes) vacumā nu 8 leidz 18 godim.

Šūgod Dravnieku (Polkoronas) pamatskolai palik 75 godi kai tei ir nūdybnoā, tōpēc grybu tyvōk pastōsteit par pyrmūs skolōtōju Aloiza un Marijas Stafecku dzeivi un dorbu šajā skolā.

Aloizs Stafeckis pīdzyma 1894. goda 11. maijā Vitebskas guberņas Rēzeknes apriņķa Varakļōnu pogosta Trūpu sādžā (pēc pošreizejō administratīvō idalejuma Rēzeknes rajona Viļānu pogostā) zemniku Magdalenas un Ontōna 9 bārnū saimē (6 meitas, 3 dāli) kai trešais bārnš. Ontōnam Stafeckam pīdarēja 8 hektari zemes. Pyrmū izgleiteibu jys īgyva Varakļānu pogosta pamatskolā, pēc kuras pabeigšonas 1909. goda rudinī īsastōja Rēzeknes tērdznīceibas skolā, kuru beidza 1914. goda 20. maijā. Pēc tam A. Stafeckis īsastōja Pīterpils katōļu goreigajā seminarā.

Šymā laikā jys sastōvēja par bīdru Latgolas latvišu jauneibas savīneibā, kuras valdē A. Stafeckis ījēme sekretara omotu. Šei organizaceja izdeve žurnālus «Gunkurs» un «Strautenš», kuru redkoleģejā īgōja: I. Zvidris, V. Zeimuljs un A. Stafeckis. Žurnāla «Strautenš» titullopū ir zīmējis A. Stafeckis.

1917. goda 26.-27. aprēlī (pēc vacō stila) A. Stafeckis pīsadaleja vēsturiskajā Latgolas kongresā Rēzeknē kai pylntiseigs delegats. Šys kongress pījēme lēmumu par Latgolas apsavīnōšonu ar pōrejū Latviju.

1918. goda sōkumā A. Stafeckis atsagrīze tāva sātā Trūpīs un sōkumā strōdōja pogosta valdē par darbvedi, pēc tam Viļānu pamatskolā par skolōtōju.

Pēc Latgolas atbreivōšonas nu lelīnikim 1920. goda pavasarī jys tyka mobilizāts Latvijas nacionalajā armejā, kurā dīnēja par rakstvedi. Pēc demobilizācijas 1921. goda sōkumā jys tyka apbolvōts ar Latvijas atbreivōšonas kara (1918.-1920.) pīmiņas zēimi (medaļu).

Nu 1921. goda 13. jūnā leidz 10. septembram A. Stafeckis apmeklēja skolōtōju sagatavōšonas kursūs. Nu 1921. goda 1. oktobra leidz 1939.

goda 1. novembram jys strōdōja par Rēzeknes apriņķa Vydsmuižas (Galēnu) pogosta Polkoronas (Dravnieku) četrklaseigōs pamatskolas pōrzini un pasnīdze skolā matematiku, dobās zīneibas un zēimešonu, bet zānim rūkdorbus. 1933. goda jūnā beigos jys kai svātceļotojs — ekskursants beja Romā.

Nu 1939. goda 1. oktobra A. Stafeckam Latvijas republikas Tautas lobklōjeibas ministreja pīšķeira valsts penseju 94,33 latu apmārā. Pēc aizišonas pensejā jys ar sovu saimi pōrsacēle uz dzeivi uz Viļānu pogosta Trūpu sādžas Ciematiem, kur jys nūsadorboja ar lauksaimnīceibu sovā 14 hektāru lejajā saimesteibā ari vysus ūtrō pasaulā kara godus, jo padūmu vara naatzyna un namoksōja jam Latvijas breivvalsts laikā pīšķertū penseju.

Pēc vōcišu padzeišonas nu Latgolas, t. i., nu 1944. goda 4. septembra leidz 1945. goda 21. augustam A. Stafeckis strōdōja par mōceibu daļas vadeitōju Viļānu septēngadeigajā skolā. Nu 1948. goda 1. janvara leidz 1948. goda 15. septembram jys strōdōja par Viļānu apriņķa sociālōs nūdrūšnōšonas nūdaļas grōmotvedi. Pēc tam īsastōja sovhozā, kur leidz ūtreizejai aizišonai pensejā 1957. goda 1. maijā strōdōja par sovhoza «Viļāni» bitiniku un dōrzniku.

A. Stafeckis myra 1977. goda 13. janvarī sovā sātā Ciematos, apglobōts dzymtōs sādžas Trūpu kopūs.

Aloizs Stafeckis bez teišō skolōtōja dorba aktīvi pīsadaleja Vydsmuižas pogosta sabīdriskajā dzeivē: beja Latgolas kristeigūs zemniku savīneibas bīdrs un sastōvēja Vydsmuižas patārātōju bīdreibā «Vīneiba» par bīdru.

Jys kūpā ar citim Vydsmuižas pogosta sabīdriskajim darbinīkim panōce tū, ka Vydsmuižas valsts paraugsaimsteibā 1924. godā tyka īreikōta valsts laukkupeibas izmēģinōjumu staceja un 1927. godā atvārta vīngadeigō lūpkūpeibas skolā. Šom īstōdem beja lela nūzeime apkōrtejis pogostu lauksaimnīceibas leimeņa un tautas labklōjeibas paceļšonā.

30. godu sōkumā A. Stafeckam par personeigim leidzeklim izadeve panōkt tū, ka Polkoronas pamatskolā tyka atvārta posta nūdaļa un īreikōta telefonu centrāle. Šos sakaru īstōdes beja lels atvīglynōjums apkōrtnes idzeivōtōjim.

A. Stafecka vaļas priks beja bišķūpeiba, jam pīderēja vairōk kai 30 bišu saimes. Byudams lōbs galdnīks, jys bišu strūpus taiseja pats. 1936. godā, kod latvyskōja vītu nūsaukumus, pēc jō īrūsnojuma Polkoronas četrklaseigo pamatskola tyka pōrsaukta par Dravnieku skolu.

A. Stafeckis pi skolas beja īreikōjis mozu kūkaudzātovu, kurā izaudzēja augļu kūku un ūgolōju stōdus, kurus izmontōja vacō skolas augļu dōrza papyldynōšonai un jauna augļu dōrza īreikōšonai. Sovā kūkaudzātovā jys skolānus īvuceja pūtēt augļu kūkus. Skolu beidzūt kotram audzēkņam jys dōvyņōja par atmiņu nu skolas pa vīnai ōbeleite, kū īstōdeit tāva sātā.

A. Stafeckis beja aktīvs meža dīnu organizātōjs un daleibnīks. Jō vadeibā tika īreikōti plaši un jauki apstōdejumi skolas apkōrtnē. Jys plaši apkōrtnes idzeivōtōju vydā propagandēja avižu un žurnālu abonēšonu. Vīnam ūtram nabadzeigam zemnikam jys avīzes pasyuteja par sovu naudu. Jys pīradynōja tautu laseit un cīneit drukōtu vōrdū.

Marija Stafecka, dzymuse Zeltiņa, pīdzyma 1902. goda 14. jūnī Pīterpili kai vacōkais bārnš Veronikas un Ignata Zelteņu treis bārnū saimē. Jōs vacōki beja īceļōtōji Pīterpili nu Rēzeknes apriņķa Viļānu pogosta Kurpīniku sādžas. Jōs tāvs Ignats strōdōja par meistaru īrūču ryupneicā, bet mōte Veronika strōdōja sātā par šīvēju. Jōs tāvs beja aktīvs 1917. goda revoluceju daleibnīks Pīterpili.

Marija 1917. godā beidze Pīterpīļa piļsātas četrklaseigū skolu un skolōtōju sagatavōšonas kursūs. Jei tyka nūreikōta dorba par skolōtōju slavenō krīvu rakstnīka Ļeva Tolstoja dzimtinē — Jasnajā Poļanā, bet sakarā ar revoluceju un juku laikim tur jai strōdēt naiznōce. 1918. godā Ignata Zeltiņa saime atsagrīze dzymtajā Kurpīniku sādžā.

1918. godā Marija sōka strōdēt par skolōtōju Viļānu pogosta Lucānu I pakōpes pamatskolā, vāļōk Viļānu I pakōpes pamatskolā, kur 1920. godā jei apsaprecēja ar skolōtōju Aloizu Stafecku.

Nu 1921. goda 1. oktobra leidz 1939. goda 1. novembram M. Stafecka strōdōja par skolōtōju Polkoronas (Dravnieku) I pakōpes pamatskolā, kur pasnīdze latvišu un latgaļu volūdas, ģeografeju un vēsturi. Jei beja cīši lōba skolōtōja, tōpēc jū ar lelu pateiceibu pīmiņ bejuši skolāni. Pēc 1939. goda 1. novembra jei par skolōtōju vairōk nastrōdōja, bet dzeivoja un strōdōja par saimeincu veira sātā Viļānu pogosta Trūpu sādžas Ciematos. M. Stafecka 1982. goda 27. decembrī myra, apglobōta Trūpu sādžas kopūs blokus veiram Aloizam.

Skolōtōjas M. Stafeckas vaļaspriks beja zimā rūkdorbi un vosorā puces, tōpēc Polkoronas skolas apkōrtne vosorā grīma zīdūs.

M. Stafecka ar vysu sirdi un dvēseli īsasaitēja Latvijas katōļu jaunōtnes bīdreibas Vydsmuižas nūdaļas sabīdriskajā dorbā, beja pastōveigi šos bīdreibas nūdaļas valdes sastōvā. Ilgus godus jei faktiski vadeja šos bīdreibas kultūras pasōkumus: reikōja pašdarbeibas teātra izrōdes, koncertus, ekskursijas u. c. Pi Vydsmuižas Latvijas katōļu jaunōtnes bīdreibas nūdaļas pastōvēja jaukts kōris, kuru vadeja katōļu bazneicas ērģelīnīks Laurs Bojārs un beja plaša bibliotēka.

M. Stafecka strōdōjūt Polkoronas (Dravnieku) skolā, īsaisteja pošdarbeibas teātra izrōdes par aktīrim apkōrtejis sādžu jaunišus. Jōs, kai režisores vadeibā tyka īstudātas un izvastas vairōkas lugas: «Smolki ļauds», «Zagļi», «Pādejī divi rubļi» un cytas. Šom teātra izrōdem skolas lelōkajā klasē skotuvi un dekoracejas taiseja pats skolas pōrzīns Aloizs Stafeckis, kurs beja lōbs zēimātōjs.

Marija un Aloizs Stafecki izaudzynōja divus dālus un meitu. Jūs dzymtā jau ir divi mozbārnī un pīci mozmozbārnī.

Zāl, kai leidz šam laikam pi vacōs Dravnieku (Polkoronas) skolas ākas nav uzstōdeita ni pīmiņas plōksne, ni pīmiņas akmiņš, kas vēsteitu nōkušom paaudzem par tū, ka pyrms 75 godim te tyka atvārta lauku pamatskola, kurā gryutūs apstokļis strōdōja pīrmi gora gaismas nesēji šymā nūvodā, — skolōtōji Aloizs un Marija Stafecki.

Leonards Erts,
Polkoronas četrklaseigōs pamatskolas
1934. goda absolvents

● Augļkopība

Pirms stādi, apdomā

Pateicoties rietumu un austrumu augļu ienākšanai Latvijā, daudzi tiecas «ārzemnieku» lolojumus ieaudzēt savā mazdārziņā. Tikpat garšīgus un kvalitatīvus ābolus mēs varam izaudzēt no pašu vietējām šķirnēm.

Augļus cilvēki lietojuši jau senā pagātnē, tos lietoja uzturā, kā arī demonstrēja īpašos rituālos. Arī šodien ir liela interese par garšīgiem augļiem un to popularitāte pieaug. Iekārtojot jaunu lauku sētas dārzu, augļaugi jāizvēlas vispusīgi, lai uzturā būtu lielāka dažādība. Mazāk stādīsīm vasaras un rudens šķirnes, bet vairāk ziemas un vēlinās ziemas šķirnes, jo ābolu var uzglabāt gandrīz līdz jaunai ražai. Bumbieru ziemas šķirņu audzēšana Latvijas īsās vasaras dēļ ir ierobežota, tādēļ audzējamas galvenokārt vasaras un rudens šķirnes. Plūmes jāstāda atkarībā no dārza atrašanās vietas. Ogu kultūras audzējamas visā valstī.

Atceroties savas bērnu dienas, katrs vecumā vēlas ēst jaunības dienu augļus. Taču atcerēsīmies, ka arī šķirnes, līdzīgi kā mēs paši, noveco, kļūst slimībīnēmīgas un dārzos stādījumos vairs neder. No ābeļu standartšķirnēm kraupja un lapu koka vēža ieņēmības dēļ no saraksta sen svītrotas 'Rožābele', 'Rēveles bumbierābele', 'Ničņeva zemeņu', 'Akovo' u. c. Šīs šķirnes sāk ražot vēlu, ražas kāpums lēns un īstu ražu dod 15, 18 gadu vecumā. Diemžēl daudzās kokaudzētavas, pildot pircēja prasības, vēl šodien pārdod sen svītrotu šķirņu stādus. Iestādīt savā dārzā arī 'Mālābeli', nozīmē, ka dārzā ielikta bumba, kura uzsprāgs pirmajā vēža atīstībā labvēlīgajā gadā.

Dārzkopji ir konstatējuši, ka augļu kokus trīs reizes apsmidzinot ar fungicīdiem (divas reizes pirms ziedēšanas, trešo reizi tūdaļ pēc ziedēšanas), lapu koku vēzis dārzā neprogresēs. Labākais līdzeklis vēža un kraupja apkarošanai ir Bordo šķīdums.

Latvijas dienvidos var audzēt šādas ābeļu šķirnes: 'Laizānu ziemas', 'Jelgavas vasaras', 'Vidzemes zelta reneti', 'Spartan', 'Noris', «Beforest» u. c. Pret lapu koku vēzi relatīvi izturīgas ilgāk novērotas šķirnes ir 'Celmiņu dzeltenais', 'Filippa', 'Iedzēnu', 'Cukuriņš', 'Rīgas rožābele', 'Tellisaare', 'Bokatir', 'Alro'. No plūmēm var audzēt 'Skoroplodnaja' un 'Komēta' — abām nepieciešamas Kaukāza plūmes ziedu apputeksnēšanai. Arvien populāras ir arī 'Suhkruploom', 'Cara' un 'Polli viljakas', 'Viktorija', 'Kārsavas sarkanā', 'Pedrigon', 'Latvijas dzeltenā olplūme' u. c.

Ierīkojot apstādījumus, stādīsīm slimībīzturīgas, ātrražīgas, augstas kvalitātes šķirnes. Latvijas selecionāri neatlaidīgi strādā, lai izaudzētu pēc iespējas labākas augļaugu šķirnes. Un tāpēc, iekams stādīet apstādījumu, labi padomā-jiet. Ne velti tautā populāra un sena paruna — «Desmit reizes apdomā un vienreiz dari», bet ne otrādi. Labu veiksmi!

Ainārs Kručāns,
dārzkopis,
LLU students

«Darbiņi» ir vienas darbīgas mājas

Aglonas pagasta zemnieku konsultants Pēteris Vaivods mūs veda uz «Darbiņu» mājām. Garām Salenieku pansionātam, pa meža ceļu, kur viens pagrieziena seko otram. Astoņi kilometri līdz pagasta centram ir pietiekams ceļa gabals, lai teiktu, ka mājas atrodas gandrīz vai pagasta nomalē.

Kamēr braucām, Pēteris Vaivods stāstīja par «Darbiņu» saimnieku Jāni Jokstu:

— Uz vecāku lauku mājām tagad saimniekot parasti nāk bērni, kuri pilsētās zaudējuši darbu, kuriem tur nav dzīvokļa. Ar Jāni bija savādāk. Viņam un sievai bija darbs Jēkabpilī, bija dzīvoklis, viss kā pienākas. Tomēr atnāca uz veco lauku māju. Sākumā dzīvoja viens, tad pārņākt pierunāja arī sievu.

«Darbiņu» mājas atrodas netālu no Tartakas upītes. Nokalnītē sabūvētajām ēkām visi debusu vēji apkārt zēģelē. Droši vien pēc gadiem te izskatīsies savādāk, kad apkārt būs koki sastādīti un jauns augļu dārzs iekopts. Tad būs arī vējiem kur aizķerties. Bet pagaidām tie brīvi joņo pa pagalmu, plucina žāvēties sakārto veļu, klūp cilvēkiem matos un drēbēs. Tur nevar vis tā bez vajadzības stāvēt, gribi vai negribi, bet jāķeras pie darba, lai sasildītos.

Izrādās, ka Jāņa Joksta mājas ir taisni tā vieta, kur šajā pavasarī atminētāji spridzināja lielgabala lādīpus. Jānis stāsta:

— Pavasarī sāku līdzināt būvlaukumu, lai raktu pamatus klētij. Strādāju ar buldozeru, skatos, viens lādīņš no zemes rēgojas, tad otrs. Bija jāsauc atminētāji, tur aiz kalna četrus gabalus uzspridzināja.

1991. gada aprīlī es atnācu uz šīm mājām. Līdz tam dzīvoju Jēkabpilī, strādāju «Lauktechnikā» par šoferi. Tikko bijām saņēmuši atsevišķu dzīvokli, un sieva neparko negribēja pārcelties uz laukiem. Četrus gadus un trīs mēnešus dzīvoju un saimniekoju te viens. Pamazām sāku būvēties. Pirmā celtne bija pagrabs, līdz tam tupeņus glabājām bedrēs. Tad uzcēlu šķūni, pilnībā pārbūvēju māju. Dzīvojamās istabas būs arī otrajā stāvā. Aug taču bērni, dēls Lauris mācās septītajā klasē, bet meita Santa otrajā. Patiešām, bērni aug, un viņiem būs vajadzīgs plašums. Lauris jau tagad savos divpadsmit gados ir labu labais palīgs ne vien tētim tehnikas lietās, bet arī mammai Initai, kad vajag izslaukt četras govis.

Inita ir pilsēniece. Un govi mācījusies slaukt kad 1983. gadā gatavojušies precēties. Radi sabadijuši ar latgaliešu kāzu paražām, teikuši, ka līgavu pārbaudot noteikti likšot govi slaukt. Tik traki

jau nebijis, taču labi ir, ka iemācījusies govi slaukt. Tagad abi ar dēlu viegli tiekot galā. Puika visus darbus ar prieku darot, jo mantojis no tēva lielu rakstura stingrību.

Jāņa Joksta mantojamā zeme ir tikai desmit hektāri. Uz tās nekāda lielā saimniekošana nebija paredzama, tāpēc Jānis iepirka vēl piecpadsmit klāt. Tagad viss īpašums nostiprināts zemes grāmatā. Kūti bez govīm ir arī teles un teļuki, cūkas un mazie sivēni.

Pagaidām «Darbiņos» nekāda lielražošana nesānā. Gaudi, piemēram, tikai pašu vajadzībām. Pārdo var tikai sivēnus, cūkgaļu. Pienu nodod akcijas sabiedrībai «Preiļu siers». Mašīna turpat pie mājas piebrauc. Tikai ar naudu grūti. Jānis saka, šitā tak neiet krastā, ja septembrī samaksāts tikai par aprīli! Aglonas pusē daudzi neesot apmierināti. Bet labāk gan nekā pērn, kad rūpnīca pusgadu un vairāk bija parādā.

Zemnieku saimniecības «Darbiņi» īpašumā ir arī vairāk nekā pieci hektāri meža. Tam gan Jānis neķeras klāt, jo meža izpārdošana neesot nekāda izeja. Inita piebilst, ka labi būtu tad, ja kāds no ģimenes locekļiem strādātu algotu darbu. Vismaz būtu droša sajūta, ka ik mēnesi ģimenes vajadzībām saņemtu noteiktu naudas summu.

Braucot pa rajona laukiem, pie zemnieku sētām var redzēt visdažādāko tehniku visdažādākajā stāvoklī. Daļai tik vien ir kā tas nosaukums, jo tā nekad vairs nebūs izmantojama darbos. Jānis netika pie ņemšanas un privatizēšanas, tāpēc «Darbiņu» mājās ir tikai viens traktors. Pagājušajā ziemā saimnieks tam uztaisīja arklus, meklēja un pirka pa daļām, kur lētāk. Iegādāta arī kartupeļu rokāmā mašīna, cik tad var no kaimiņiem palīdzību prasīt...

Arī lauku meliorāciju Jānis veica par saviem līdzekļiem. Viņš uzskata, ka no valsts kādu palīdzību laikam velti gaidīt. Jāņa brālēns Roberts, kas turpat netālu dzīvo, saviem spēkiem būvēja tiltu pāri upītei. Grūti, bet neviens jau nenāks un nepiedāvāsies palīdzēt. Tagad jādama par tūrumu kalķošanu, par to, lai nākamgad Initai nevajadzētu kā šovasar auzu tūrumā ar sirpi usnēm galotnes cirst nost.

Lielāki un mazāki darbi «Darbiņos» dzen viens otru. Visiem ir kur roku pielikt. Inita saka, Jānim esot diži plāni. Tāpēc nākotnē visi lūkojoties ar optimismu. Arī bērni, kuriem līdz skolai astoņi kilometri jāmēro, nekurn. Viņi tic, ka tēva cerības par stipru un ienesīgu saimniecību piepildīsies.

L.Kirillova
J.Zarāna foto

Kas visu izteic bez mēles? Man saka — tā grāmata. (J.Rainis)

Ir Preiļos nams, tiesa, pilsētas tēvu iekārtā bankā par mūžīgajiem aizdevumiem, kur no rīta līdz vakaram nāk bērni, skan mūzika, jo zem šī jumta ir mūzikas skola, auž, ada, zīmē, pin, veido, izšuj, gatavo, dejo, dzied, jo te ir arī jaunrades centrs, te lasa un rokas enciklopēdijās, pēti jaunākās avīzes un žurnālus, jo te ir arī bērnu bibliotēka. Daudz bērnu šeit pavada laiku vienkārši tāpat — zem jumta, siltumā, jo zina, ka izraidīti netiks. Ir nācies redzēt, kā otrā stāva foajē, uz grīdas noliktam magnetofonam skanot, bērni «disko», citreiz lēkā sarežģītās gumijas figūras, vēl kādreiz puišēļi ar vējjakām uz paklāja ierobežojuši laukumu, guļus uz vēderiem dzenā krāsainu bumbiņu. Ne velti jaunrades centra direktore Aija Caune stāsta, ka noteikti vēlas izveidot vienu telpu bērniem, kam tobrīd nav kur palikt, pat ja viņi neiet neviens no nama pulciņiem vai nemācās mūziku.

Karstas stundas apmēram ap pulksten divpadsmitiem sākas arī bērnu bibliotēkā. Līdz tam ir jāpaspēj salabot grāmatas, savest kārtībā atskaites par iepriekšējo dienu, apstrādāt jaunākās avīzes un žurnālus, papildināt katalogu un kartotēkas, piezvanīt kāda parādnieka vecākiem. Līdz ar pirmajiem apmeklētājiem visa uzmanība tiek veltīta viņiem. Visām trim bērnu bibliotēkas darbiniecēm ir savs lasītāju kontingents.

Bibliotēkas vadītāja Eleonora Greivule strādā lasītavā, vecākā bibliotekāre Irēna Krasnā palīdz izvēlēties grāmatas visprasīgākajai lasītāju daļai, — sākot no piektās klases līdz deviņajai, bibliotekāre Elvira Baženova sagaida pirmklasniekus un pamazām viņus vada pa daiļliteratūru un uzzīņu literatūru līdz pat ceturtajai klasei. Ik dienas bērnu bibliotēku apmeklē 80 līdz 100 lasītāju. Līdz 1. septembrim šogad bibliotēkā bijuši 11 tūkstoši apmeklējumu. Lasa daudzi skolotāji, bieži ar mazākajiem bērniem iegriežas viņu vecāki un arī paņēmu grāmatas, vai vismaz lasītavā izlasa jaunāko periodiku.

Fondā ir 21 tūkstotis grāmatu. Protams, pirms dažiem gadiem nācās izmest to fonda daļu, kur aktīvi ļeninieši atmakoja savu tēvu un vectēvu — zemes kopēju kaitniecisko dabu, un tamlīdzīgu lasāmvielu. Tomēr arī palikušajās, satura ziņā neitrālās, grāmatās darbība notiek kolhozos un pionieru nometnēs. Tāpēc pusaudžu vecuma bērniem lielākoties jāizvēlas ārzemju autoru darbi, jo pašmāju rakstnieki vēl nav spējuši aizpildīt tukšumu bērnu pašreizējā literatūrā.

Esam pilsētas pašvaldības pakļautībā, dome mums ik mēnesi piešķir 50 latu jaunu grāmatu iegādei. Vietējās grāmatniecās ir pārlieku liels uzcenojums, tāpēc jāsaņem paldies rajona galvenajai bibliotēkai, kas ikreiz, kad brauc uz Rīgu komplektēt grāmatas, aicina līdz arī mūs. Izdodas nopirkt daudzas labas grāmatas. Lielākoties tas ir no dažādām sērijām. Piemēram, izdevniecības «Zvaigzne ABC» sērijā «Meža pasaka» iznākušās «Pūķi» un citas ir ar ļoti skaistām ilustrācijām, papildinām sēriju «Pirmo zināšanu bibliotēka bērniem». Nopērkam jaunākās grāmatas sērijās «Glābējzvēns» un «Beverlīhilsa». Šīs grāmatas ne vienu dienu neglabājas plauktos. Tomēr naudas jaunām grāmatām varētu būt vairāk.

Bibliotēkā tiek rīkotas arī dažādas tematiskas dienas, rudenī parasti atceras lielo pasaku meistarū K.Andersenu, tiek rīkota pasaku pēcpusdienā, arī citu bērnu rakstnieku piemiņas dienas. Šādās reizēs izjūtam atkaņotāju trūkums, tāpat arī ikdienā gribētos kādu glītāku mēbeli, kaut ko skaistu, pie kā «veldzēt dvēseli», kā saka paši bibliotēkas darbinieki, bet kam pilsētai nav atradies līdzekļu.

Savi novērojumi ir Elvirai Baženovai. Pēdējā laikā krievu tautības bērniem radusies liela interese par latviešu literatūru, acimredzot, šajā virzienā ietekmē skola un arī ģimene. Latviešu literatūra viņiem sākoties ar R.Blaumaņa «Velnīni», M.Stārstes «Zīluku», «Kas notiek dzimēzā», I.Indrānes «Tipsis, Topsis un Tedis», V.Plūdoņa «Eža kažociņš», V.Belševecas «Zem zilās debesu bļodas». Šie ir arī latviešu bērnu pirmie lasāmgabali, kam seko Valda, I.Ziedoņa, A.Brigaderes, A.Saksas darbi un arī folklorā.

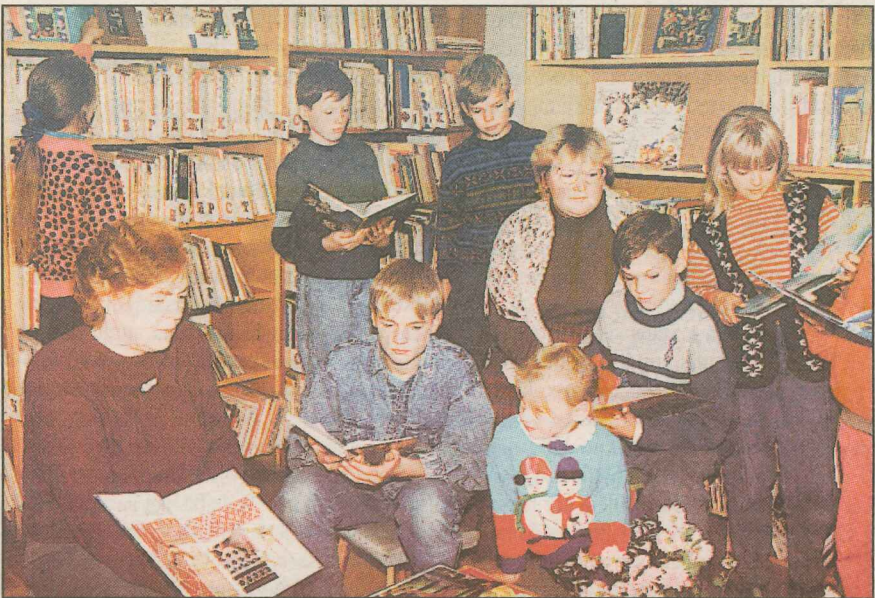
Lasītavā bērnu iemīļotākie izdevumi ir «Mickey Mouse», «LaBa», «Mana», «Draugs».

Grāmatas nozīme bērnam garīgajā attīstībā visos laikos tikusi augstu vērtēta. Tās vietu nevar ieņemt televizors, vēl jo mazāk tagad, kad no televizora izverda vardarbība, cinisms, naidis, brutālitate. Jā, arī atsevišķas grāmatas, īpaši kriminālžanrā mēdz būt tādas. Tomēr pasaules bērnu literatūras klasikā, istu bērnu autoru darbos to neatrast, Pepija Garzeķe, bērni no Trokšņu ciema, Emīls dzīvo bezgala humānā pasaulē, troliša Mūmina māmiņa ir viens no labestīgākajiem mātes tēliem. Droši uzticēties labākajiem ceļvežiem pie šiem tēliem — bibliotekāriem.

L.Rancāne

Bibliotekāre Elvira Baženova dienā neskaitāmas reizes pašiem mazākajiem lasītājiem palīdz izvēlēties grāmatas. I.Pliča foto.

Tikai uz šo brīdi bibliotēkas vadītāja Eleonora Greivule (no kreisās) un vecākā bibliotekāre Irēna Krasnā ar saviem lasītājiem ir kopā. Lasītava un abonents atrodas atsevišķās telpās. I.Pliča foto.

Atkal viena vasara garām. Eikša ezera ūdensslēpošanas bāzē iestājusies klusā sezona. Ziemas posma treniņus vispārējā fiziskajā sagatavotībā sportisti pārsvarā veiks Preiļos. Vasaras nogale bija sacensību laiks, kad gandrīz visi vadošie sportisti izbrauca Eiropas ūdeņus kopā ar citu valstu slēpotājiem. Diāna Vucāne un Ingus Buks — Dānijā, Guntars Kokins — sacensībās Vācijā. Nupat no Eiropas junioru sacensībām Anglijā atgriezās Inese Zimele. Ar viņu

— saruna par pirmajām lielākajām un atbildīgākajām sacensībām sportiskajā biogrāfijā. Par šo braucieni, Londonu un, protams, par to, kā neskatoties uz finansālajām problēmām, Inese tomēr aizbrauca uz sacensībām un izcīnīja 18. vietu 32 dalībniešu konkurencē.

— Uz Londonu es izlidoju 12. septembrī. Lidostā neviens nesagaidīja, jo pārējo valstu komandas Londonā ielidoja citā lidostā, kur bija organizēta sportistu sagaidī-

šana. No Rīgas lidoju kopā ar valsts bobслеja izlases dalībniekiem, kuri brauca uz sacensībām Monako. Viņiem līdzī brauca tulks, tāpēc tas palīdzēja atrisināt pirmās angļu valodas problēmas lidostā.

Londona apbūra ar arhitektūru. Neskatoties uz valodas problēmām, samērā labi orientējāties, jo bija pārskatāmas kartes, saprotami apzīmējumi. Pie Londonas parlamenta ēkas gribētos pavadīt vismaz dienu, lai to aplūkotu.

Sacensības notika kanālos. Nevarēju veikt kaut vienu treniņbraucieni, jo vajadzētu atbraukt vismaz dienu agrāk un, turklāt, par treniņbraucieniem jāmaksā. Šī mana pirmā iziešana «Eiropas ūdeņos», atzišos, bija pilna satraukuma, jo nekad agrāk tik augsta līmeņa starptautiskajās sacensībās nebiju piedalījies. Vēl nedēļu iepriekš nezināju, vai vispār aizbraukšu, vai būs nauda. Šoreiz paveicās, par ko, protams, esmu pateicīga savam draugam, kas apmaksāja biļetes no Rīgas uz Londonu un atpakaļ. Slēpi aizdeva Diāna Vucāne. Palīdzēja rajona sporta dzīves koordinatore Dzintra Šmukste un sponsori. Pateicoties viņiem, šovasar slēpoju ne tikai Anglijā, bet arī starptautiskās sacensībās Lietuvā un Maskavā, lai izpildītu kvalifikācijas normu.

Manā grupā slēpoja 32 sportistes no dažādām Eiropas valstīm — Francijas un Anglijas, Krievijas un Baltkrievijas. Žēl, bet no Baltijas valstīm biju vienīgā. Arī Eiropas

čempionātā biju vienīgā sportiste, kura bija atbraukusi bez komandas. Protams, citu valstu sportistiem to, droši vien, nesaprast, ka mums nav naudas, nav inventāra, tāpēc arī nav komandas, tulka, kas atvieglotu līdzdalību sacensībās.

Vienalga bija labi. Trasi izbraucu ar rezultātu 14/2. Tas ir mans labākais rezultāts. Slēpot bija viegli, taču šoreiz finālā netiku. Pirms izbraukšanas uz Angliju, mani tuvinieki visvairāk uztraucās, lai es trasē nekrīstu un, protams, lai nebūtu pēdējā vietā. Paldies Dievam, tā nenotika. Uzvarētāja — francūziete uzrādīja ļoti augstu rezultātu — 12/2.

Mājas pārbraucu labā garastāvoklī, lai gan treneris Jānis Kokins, droši vien, no manis gaidīja labāku rezultātu. Paldies Diānai Vucānei un Jānim Kokinam, ka viņi iemācīja slēpot un cenšas atbalstīt manu iziešanu «Eiropas ūdeņos».

Šovasar Inesei Zimelei palika astoņpadsmit gadu. Viņa mācās Preiļu vakara vidusskolā 12. klasē. Kad to pabeigs, gribētu turpināt studijas Rīgas Sporta pedagoģijas akadēmijā neklātienē. Un, protams, droši vien, ļoti gribētu braukt tāpat, kā tā francūziete, kura kļuva par šī gada Eiropas junioru sacensību uzvarētāju slalomā. Lai veicas!

Aina Iljina

Attēlā: Inese trasē.

I.Pliča foto

Šī ziema nebūs viegla

Eiropas invalīdu sacensībās Guntars Kokins ir piedalījies divas reizes. Viņa lielākais sapnis — startēt augstāka līmeņa — pasaules čempionātā. Diemžēl uz Austrāliju, kur notika pēdējais čempionāts, Guntars Kokins neaizbrauca tikai tāpēc, ka tāls ceļš un tas dārgi maksā. Toties uz Eiropas mēroga sacensībām šomēnes (tiesa, piedaloties citos sporta veidos), kas notika Vācijā, Guntars aizbrauca un bija viens no veiksmīgākajiem sportistiem Latvijas komandā.

— Šāda veida sacensībās piedalos jau piecus gadus, — saka sportists. — Arī šogad es saņēmu Vitas Kotānes, kura ir republikas invalīdu sporta komandas trenere, uzaicinājumu braukt uz Vāciju. Piedalījos peldēšanā, kā arī vieglatlētikas sacensībās: šķēpa mešanā, lodes grūšanā, bumbuņas mešanā. Protams, man, ūdensslēpotājam, vairāk patīk peldēšana. Tur izcīnīju divas pirmās vietas — gan brasā, gan kraulā. Šķēpa mešanā izcīnīju 2. vietu, lodes grūšanā

— 5., bet bumbuņas mešanā — 2. vietu.

Latvijas komanda uz sacensībām Vācijā aizbrauca kuplā skaitā. Izcīnījām 40 medaļas. Tas liecina, ka Latvijas invalīdu sportistu aktivitātes ir augstas. Piemēram, sēdvolejbolā Latvijas komanda piedalījās pirmo reizi un izcīnīja 2. vietu. Aizbrauca pat divas komandas. Pirms sacensībām volejbolistēm bija neliela treniņnometne Eikša ezera sporta bāzē.

Guntara lielākais sapnis — bija un paliek — piedalīties pasaules čempionātā ūdensslēpošanā. Kā stāstīja Guntars, viņa sīvākais konkurents pasaulē slalomā — holandietis pēc aizvadītā pasaules čempionāta Austrālijā zvaniņis un interesējies, kāpēc Guntars nav piedalījies.

Kā teica Guntars, nākamā sezona, bet jo īpaši šī ziema, sagādās lielas problēmas. Jāoperē kāja. Tā būs jau trešā operācija. Jācer, ka pēdējā un veiksmīga.

A. Iljina

J. Silicka foto

Sākusies basketbola sezona

Guntis Endzelis (pa telefonu no Līvāniem):

— Sporta kluba «Cerība» basketbola nodaļas sešas Līvānu zēnu un jauniešu komandas sākušas sacensības republikas jaunatnes līgā.

Katra komanda sezonā aizvadīs 30 spēles. Šī gada nolikums mums labvēlīgāks šķiet tālab, ka viena spēle notiek izbraukumā, bet otra mājās.

Pirmās sacensības notika aizvadītajā sestdienā un svētdienā, kad Līvānu komandas spēlēja Iecavā un Jelgavā. Jau 29. septembrī līdzjutējus aicinām atbalstīt Līvānu komandas, jo spēles notiks pašmāju

sporta zālē.

Šosezon pirmo reizi spēlēja jauniešu komanda. Es, kā treneris, vislielāko uzmanību pievērsīšu tieši šai komandai, no kuras gribu sagaidīt rezultatīvu spēli. Jaunāko vecuma grupu komandām izvirzīts mērķis — vispirms zēnus pienācīgi sagatavot fiziski, iemācīt viņiem basketbola ābeci un komandu cīņu. Protams, arī rosināt sportisko izaugsmi, cīņassparu.

Kā lielākais aizvadītās sezonas Līvānu jauno basketbolistu panākums jānosauc arī tas, ka viens no spēlētājiem Raimonds Vaikulis ir debitējis Latvijas Basketbola līgas komandā «Brocēni/LMT».

«Lai rakstītu dzeju, nevajag sēdēt tumsā uz grīdas pie sveces, vajag... iemīlēties!» (A. Vējāns)

Ir septembris, un atkal pār Latviju šo Dzejas dienas, varbūt brīžiem piemirstas, bet vēl joprojām dzīvas.

Laikam gan ir pareizi, ka Dzejas dienas ir tieši rudens sākumā, kad krit pirmās iedzeltenās koku lapas, kad saule vairs nekarsē un kad garāki kļūst pārdomu vakari. Citā laikā jau nevarētu sastapt Dzeju katrā rudens norautajā lapā, puķu pušķī, vēja piešķārienā, lietūs lāsē, mūsos pašos.

Caur daudzajām ziedu kompozīcijām Dzejas dienas ienāca 12. septembrī Preiļu Valsts ģimnāzijas sarīkojumā zālē pirmo reizi. Cerams, ka ar šo dienu tā kļūs par tradīciju — dzejas un tās radītāju tikšanās ar skolu jauniešiem.

Ko īsti nozīmē dzeja 15-18 gadus jauniešiem cilvēkiem? Laikam gan tomēr daudz, jo dzejnieki varēja lepoties ar kuplu jo kuplu interesentu skaitu.

Laiks iet, un arī dzejas pasaule dzīvo tam līdz. Viesu starpā bija tādi pazīstami dzejnieki, kā Andris Vējāns un Valdis Rūmnieks, bet bija arī vēl pavisam jaunie Andris Pētersons un Inese, kuriem vēl ir jāieskandina savs vārds pieredzējušo dzejnieku saimē un savai pirmajai grāmatai jāpievieno vēl daudzas citas. Varbūt pēc pāris gadiem arī kāds no ģimnāzijas audzēkņiem, kuru dzejoļi tika lasīti līdzās dzejnieku darbiem, būs viņu starpā.

Dzeja vēl joprojām dzīvo, plašumā vērsas Dzejas dienās rikoto pasākumu loks, blakus vecajiem un pazīstamajiem dzejnieku vārdiem parādās jauni.

Dzeja dzīvos vienmēr. Būs, kas to raksta, būs, kas lasa un klausās.

Rasma Gertmane

I.Pliča foto

Mirkļa apstādinātāji jebšu rozēs runcim — makšķerniekam

Firma «Foto Maks», rīkojot fotokonkursu «Es milu savu foto», vēlējās ne tik kā atdzīvīnāt, jo amatierfotografēšana tieši pēdējā laikā ir kļuvusi populāra un aizraujoša, pateicoties apstākļiem, ka pietiek filmiņu ielikt aparatā, palūkoties objektīvā, pateikti «putniņš lido», un par pārējo gādā foto firmas. Fotokonkurs drīzāk notiek tāpēc, lai parādītu, ko un kā mākam ieraudzīt caur fotoobjektīvu, un kāds ir tas mirklis, par kuru sakām «tu esi skaists, jel apstājies». Parādītu un salīdzinātu ar citiem.

SIA «Foto Maks» Preiļu filiāle aicināja visus Latgales zonas amatierus iesūtīt labākās fotogrāfijas, bet pagājušās nedēļas nogalē uz «Foto Maks» salonu Preiļos bija uzaicināti paši autori. No kuplā dalībnieku skaita — 28, ne visi bija ieradušies, tomēr pārstāvēti bija gan Balvi, gan Rēzekne, gan tuvākas vietas — Līvāni, Aglona.

Visi iesūtītie darbi bija aplūkojami izstādē, fotogrāfijas atbilda konkursā izsludinātajām tēmām: «Mana Latvija», «Mana ģimene», «Ceļojumi», «Mans zvērelis», «Sportiskais mirklis» un «Brīvā tēma». Pirmajā vietā pēc fotogrāfiju skaita noteikti bija bērni — lielāki un mazāki, dažādos dzīves mirkļos, daudz savas zemītes ainavu, daudz ceļojumu, četrkājaino draugu bilžu, kopā — 110 darbu.

— Spriediet paši, vai tas ir daudz vai maz, bet ņemot vērā, ka sen nekas līdzīgs nav noticis, sākumam ir pietiekoši, — atklājot izstādi, teica Preiļu filiāles vadītājs Igors Pličs. — Agrāk ar fotografēšanu nodarbojās gandrīz katrā skolā, klubā, kur bija pulciņi. Firma cenšas šo tradīciju atdzīvīnāt, kāpināt meistarību.

Katra klātesošā fotoamatiera darbi tika nedaudz analizēti, autoram dots vārds izteikties vai nu par to, kā viņš strādā, vai par kurioziem.

Visaugstāk novērtētas preiļieša Gunāra Vilcāna fotogrāfijas. Cikls «Bērzi» neapšaubāmi saista uzmanību. No viena un tā paša rakursa fotografēti bērzi virs galvas visos četros gada laikos. Vispirms kā zaļganmēji kamoliņi lapojot, tad vasaras sulīgumā, pēc tam zeltoti, un tad sarmā — kā pieneņpūku galvas. Pats grūtākais bijis vienmēr sagaidīt tādas pašas krāsas debesis. Otrs cikls — «Spāres piedzimšana». Šī diena Gunāram Vilcānam bija veiksmīga gan saņemot izstādes galveno balvu, gan arī tadēļ, ka zemessardze piešķirta virsleitnanta pakāpi.

Guntars Ormanis izstādei bija sagatavojis albumu «Grūtais ceļš» ar Pireneju kalnu fotogrāfijām. Albuma tapšanas laikā bieži konsultējies salonā, sagatavojis aprakstu, strādāts ar kompjūteru. Viņam — otrā balva.

— Šis fotogrāfijas ir sava veida atgādinājums, ka arī mūsu rajona cilvēki brauc kalnos. Kalni vispār ir ļoti labs objekts fotografēšanai, — teica Gunārs Ormanis.

Meitai un mātei Zanei un Anitai Stalidzānēm no Balvu rajona — trešā balva, viņām arī skatītāju simpātiju balva — rožu pušķis, ko pagādājis Preiļu pilsētas mērs Oļegs Hļebņikovs kopā ar izpilddirektoru Andreju Jaunkalnu un kas piešķirts par foto, kurā runcis aizrautīgi no bļodas makšķerē dzīvu zivi.

Arī visiem pārējiem klātesošajiem «Foto Maks» bija sagādājis balvas, bet rajona padome — nelielas piemiņas veltes, ko pasniedza sekretāre Valentīna Brice.

Guntim Vanagam — dabas skatu autoram, par kuriem viņš saka, ka fotografēta nevis Latvijas, bet Latvijas PSR daba, kā, piemēram, — izniekotā zeme izvandītā, izmantotā, pamestā karjerā. Viņa devīze — vienmēr līdzī jāsēdā fotoaprāt. Aivars Vucāns, preiļietis, daudz fotografējis bērnus, dabas skatus. Pēteris Bernāns — Preiļu 1. pamatskolas skolotājs — autors izstādē visdinamiskākajai bildei — puisim lēcienā.

— Visi zina, ka labākās bildes iznāk tad, kad filmā palikuši divi trīs kadri, — saka Pēteris Bernāns. — Man ir daudz darbu, grūti bija izvēlēties izstādei. Diemžēl fotografēšana pašlaik ir ļoti dārgs prieks.

— Mani pirmie soļi fotogrāfijā bija sliktāki, tu esi sācis no augstāka punkta, — Igors Pličs teica vienam no jaunākajiem izstādes dalībniekiem Mārim Upeniekam no Preiļiem.

Preiļietis Antons Veigulis izteica visu viedokli, ka ir daudzas firmas, kas filmas attīsta, kopē darbus, bet tikai šī vienīgā strādā arī kultūras jomā — sarīko konkursu izstādi, analizē darbus. Antons Veigulis saka, ka jābūt savas pilsētas patriotam, tas redzams arī viņa apstādinātajos mirkļos.

Sandra Ozola un vīrs Ainārs ir rušonieši. Tematiski, varbūt pareizāk, vēsturiski, visinteresantākā bilde izstādē — Sandras fotografētā kuļmašīnā «Imanta» darbā, bet visa ģimene aizņemta ar kuļšanu. Sandra fotografē no 10 gadu vecuma. Kādā foto — šaura stīdžiņa, nakts tumsa, dziļš sniegs. Pavisam prozaiski, no pieturas tumsā bridusi māju. Izbailes no iespējamiem vilkiem pa laikam nospiedusi fotoaparāta slēdzi, lai zibspuldzes uzliesmojums aizbaidītu plēsoņas.

Agloniete Inta Reča fotografē pirmo gadu, viņas darbos — bērni, maize, sarmainā ziema.

— Neno-saukšu šeit izliktais fotogrāfijas par mākslu, bet par radošu pieeju fotografēšanai gan, — kad visi klātesošie bija saņēmuši firmas piemiņas veltes, teica Igors Pličs.

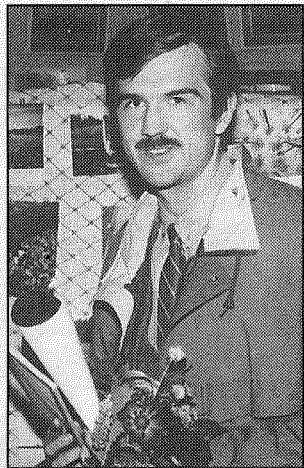
— Šeit sa-nākuši tie cil-vēki, kas foto-grafē un do-mā, kas ne-bildē tikai gal-da kājas vai ēdamo un dzeramo uz galda. Uz la-bu fotogrāfiju skatoties, cil-vēks gūst tikai labas emoci-jas, kas tik ļoti nepiecieša-mas. Mēs esam cilvēki, kam patīk skaistas pu-ķes, daba, mi-ļi modeļi, mēs esam labas gribas cilvēki, jo ļauna daba mums nevar būt.

Klātesoša-jiem autoriem turpmākus pa-nākumus vē-lēja Valentīna Brice, Oļegs Hļebņikovs, SIA «Foto Maks» pārstā-vis no Rīgas Aivars Cveigels. Starp ci-tu, mūsu avi-zes astotajā lappusē «Foto Maks» popu-lārajā reklā-mas plakātā redzams pats Aivars Cveigels. Viņš par to saka: — Esmu virsū, lai «Foto Maks» simbols vairāk vai mazāk saistītos ar priekšstatu par labklājību. Esmu ne no knapākajiem. Visas izstādes fotogrāfijas nonāks Rīgā, kur sacentīsies ar «vidzemnieku, kurzemnieku, rīdzinieku un citu nieku», kā teica Igors Pličs, darbiem. Bet pagaidām vēl aplūkojamas salonā Preiļos.

Mirkļi, kas apstādināti, neatkārtojas. Tāpēc nav svarīgi, vai jūs fotografējat 10 vai četrus gadus, vai pirmo reizi rokās ņemat fotoaparātu.

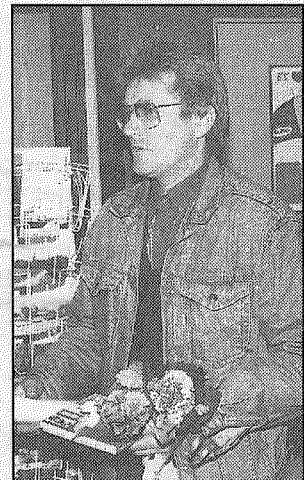
Mirkļi, apstājies! Igora Pliča (otraajā rindā no kreisās pirms) kopā saaicinātie fotoamatieri no Latgales. A.Kazakeviča foto

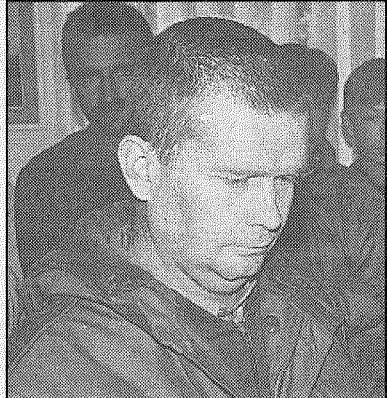
Līvānietis Pēteris Lipiniks.

(No kreisās) Inta Reča, Pēteris Bernāns, Guntis Ormanis, Aivars Vucāns, Guntis Vanags, Igors Pličs.

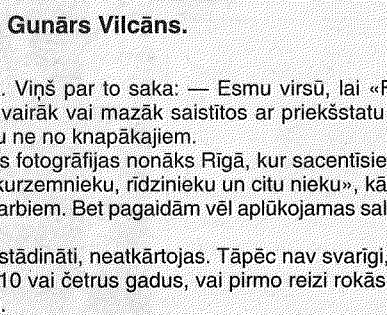
Antons Veigulis.

Gunārs Vilcāns.

Gandrīz kā no plakāta. Aivars Cveigels pasniedz velti Sandrai Ozolai no Rušonas pagasta.

L.Rancāne J.Silicka foto

Maris Upenieks.

STANDOX
AUTOKRĀSU IMPORTIERIS
BALTIJAS VALSTĪS FIRMA
FORMULA
MEKLĒ SADARBĪBAS
PARTNERUS ALKĪDKRĀSU
TIRDZNICĪBAI

STANDOX

Rīga, Bļķermieku 1
tālrunis 560972
fakss 7830486

LĪDZJŪTĪBAS

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
Ivaram Vagalim sakarā ar MĀTES nāvi.
Preiļu policijas iecirknis

Zudis stiprākais draugs,
Paliek gudrības gaisma.
Mīlas mūžīgums paliek,
Pilādžu ķekarus svērts.
Skumju brīdī esam kopā ar Vik-toru Vagali, no SIEVAS uz mūžu atvadoties.
Izglītības darbinieku arodbiedrības rajona padome

Ir sāpes, ko nespējam dalīt uz pusēm,
Nav tādu vārdu, kas mierināt spētu.
Izsakām visdziļāko līdzjūtību Viktoram, Edgaram un Ivaram, SIEVU un MĀMIŅU pekšņi zaudējot.
1. sekcijas kaimiņi

Ir beidzies grūts un ražens mūžs,
Bez tevis ausis neskaitāmi rīti,
Un pāri paliks tikai darbi tie,
Kas dzimtās zemes labā padarīti.
Izsakām līdzjūtību dēliem, vīram un tuviniekiem, atvadoties no ilggadējās skolotājas, bijušās direktores Natālijas VAGALES.
Salas pamatskolas kolektīvs

Saka sirds: es nogurusi,
Lai nu miers man tiek.
Izsakām līdzjūtību Jānim Pūdžam, VECMĀMIŅU smiltainē izvadot.
Mehanicu ielas kaimiņi

Gan sāpju dienas, gan saules rīts,
It viss tiek klusi zemē tīts.
Izsakām līdzjūtību Viktoram Vagalim, SIEVU smiltājā izvadot.
Preiļu rajona skolu direktori

Krīt dzeltenas lapas tavā pēdējā rudenī,
Un gājputni tik žēli dzied.
A.Silupa
Izsakām dziļu līdzjūtību Viktoram Vagalim, SIEVU zaudējot.
Preiļu 1. bērnu dārza kolektīvs

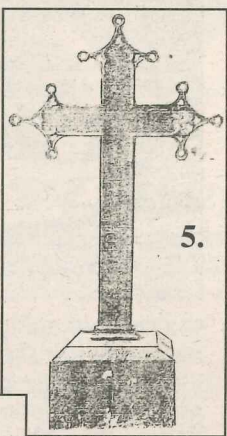
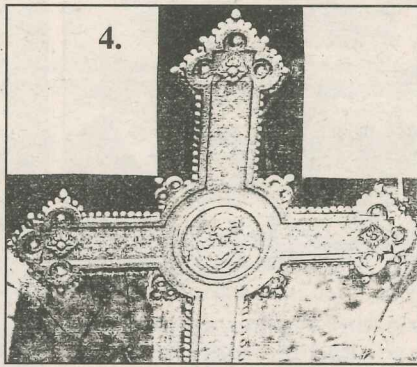
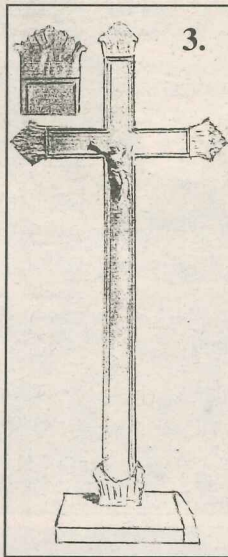
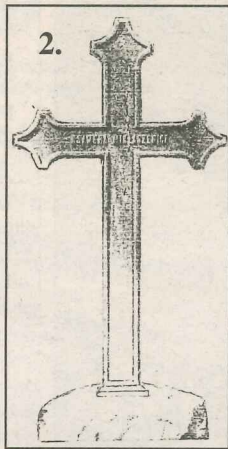
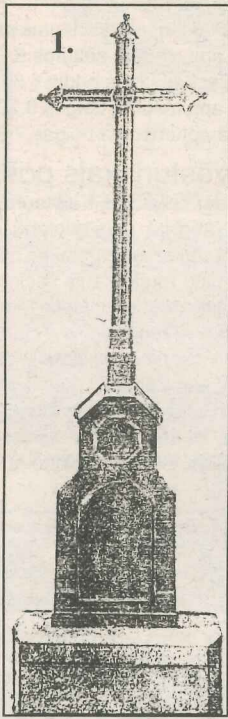
Laiks svecēs kūst un diena rūs,
Skan sveču gaisma maiga,
Un asaras no svecēs plūst
Uz palicēja vaiga.
Skumju brīdī esam kopā ar Viktoru Vagali, no SIEVAS atvadoties.
Preiļu rajona skolu valde

Septiņi čuguna krusti Aglonas vecā kapsētā

◆ Pirms septiņiem gadiem izdotā Dabas un vēstures 1990. gada kalendārā (150000 eks.) tika ievietots mans raksts «Par Latvijas čuguna krusti» (192.-106. lpp.). To uzrakstīju izmantojot materiālu, ko ieguvu, apsekojot aptuveni trīs simti Latvijas pilsētu un lauku kapsētu. Pašlaik esmu apsekojis jau pat 1306 kapsētas, uzskaitot vairāk nekā 18700 čuguna krustu, kā arī lielu skaitu citus čuguna lējumus. Ja pirms septiņiem gadiem konstatēju 140 krustu veidus, tad tagad konstatēto krustu veidu skaits ir sasniedzis jau 394, t.i., tas ir divreiz lielāks nekā nesenu notikušajā Atlantas olimpiādē plivojošo dalībnieku valsts karogu skaits (197).

Visus šos krustu veidus esmu sakopojis vienā attēlu albumā, klātpieliekot vēl Zviedrijas kapsētās redzētus deviņus krustu attēlus un no Kauņas bijušās «Minervas» čugunlietuves prospekta sešu krustu attēlus («Minervas» rūpnīca savu darbu izbeidza 1915. gadā), bet 20 «Minervas» prospekta krustu veidus neietverot. Ja manā attēlu albumā ievietotos 409 veidu krustus (394 + 6 + 9) saliktu vienu pie otra blakus (ar 10 cm atstarpi) garas līnijas veidā, tad, piemēram, pieņemot krustu platumu vidēji ap 0,8-0,9 m (no 0,1 līdz 1,6 m), šī krustu «parāde» būtu ap 400 m gara, kur vienā galā būtu krusti — milži (4,7-3,0-2,4 m augsti) un otrā galā būtu dekoratīvie — sīkie krusti (0,1-0,3 m augsti).

Un šajā krustu «parādes» rindā atrastos arī septiņi Aglonas vecās kapsētas krusti, kas parādīti mūsu raksta 1.-7. attēlos. Pirmoreiz Aglonas kapsētā es biju pirms 10 gadiem, trešo reizi pagājušajā gadā, konstatējot 41 krustu, kuri sadalāmi 23 vei-

du grupās. Tur redzami, piemēram, viens krusts ar Rīgas firmas Vērmaņa un dēla ierakstu «W&S», vairāki krusti ar otru krustu vidusdaļā, krusti ar trīslapas žuburu galos u.c., kā arī minētie septiņi krusti.

Milžu grupā ir dots krusta augstums 4,7 m. Tas ir centrālais krusts un ir ņemts no

«Minervas» prospekta. Turklāt 3,0 m augstums ir Aglonas krustam (1. att.), un tas ir apbedījuma krusts. Tas ir slaida veida krusts ar konisku cepurīti un pogu galos, uzstiprināts uz augsta čuguna kārbas pamata, un vēl uz kalta akmens pamata. Kārbas priekšpusē ir novietota vertikāla nekrologa plāksne. Tādu pašu kārbas pamatu var redzēt arī Daugavpils vecicībnieku kapsētā, taču tam ir uzstiprināts citādāks divu šķēršu krusts. Bet, ja ieskatīsimies vēl «Minervas» prospektā, tad redzēsim, ka tajā zem Nr. 39 ir dots attēls, kas ļoti vienāds mūsu 1. attēlam. Tātad šis augstais krusts ir atliets «Minervas» čugunlietuvē. Turpat ir bijis atliets krusts arī ar stilizētu trīstriapeču galiem (augstums 1,6 m), kas parādīts 2. attēlā (prospektā tas parādīts zem Nr. 5a). Bet, ja spriedīsim pēc vertikāles apakšējā dekora, kāds tas ir 3. attēlā dotajam 1,6 m augstajam krustam un prospekta krustam zem Nr. 20, tad arī šis trešais krusts ar 9 sīku lapu dekoru galos varētu būt gatavots Kauņā.

Latvijā ir apzināts ap pussimts krustu, kam vertikāle un šķērslis ir ar tīklveida rakstu, bet to malas rotātas ar «kreilītēm». Tie ir ar vienu, diviem vai trijiem šķēršļiem, un ir ievesti no Pēterburgas. Pie šīs grupas varam daļēji pieskaitīt 4. attēlā parādīto krustu, tikai tam nav vertikāles un šķērša daļā tīklveida raksta. Krusta augstums ir neliels — tikai ap 1,1 m. Tam nekrologa padziļinājumā ir ievietots Jēzus galvas cilnis.

Izgatavošanas vietu vēl nezinām 5. attēlā parādītajam krustam. Šim 1,6 m augstajam krustam galus grezno trīs apaļa cauruma gredzeni. Tas ir iestiprināts kaltā akmens pamatā. Varam gan atzīmēt, ka tas ir daļēji vienāds ar vienu īpatni Jēkabpils kapsētā, tikai pēdējam galos neatrodas apaļa cauruma gredzeni. Tie nav nolausti, bet krusts ir atliets bez šiem gredzeniem. Izgatavošanas vietu nezinām arī 6. attēlā parādītajam krustam, kas ir

rāmjeida krusts ar lokiem padusēs, paplašinātiem galiem un nelielu ziedu virsotnē. Tam augstums ap 1,6 m un ir izlausts no

akmens pamata.

Kā septīto krustu varam atzīmēt divmetrīgo krustu ar piecstūrainu palmeti galos un vertikāles apakšdaļā piestiprinātu Dievmātes cilni čuguna pāksnē (h 0,62 m). Krusta centrā ir burti «INRI», uzstādīts 1874. gadā mirušam (7. att.). Jāatzīmē, ka šāda veida krusts atrodas arī Maltas kapsētā, taču tas ir bez Dievmātes cilņa. Taču vertikāles augšdaļā redzamās divas skrūves liecina, ka šeit bija piestiprināta Dievmātes cilņa plāksne vai garāka Jēzus figūra. Kad es pats biju Aglonas kapsētā, tad varēju vērot, ka pie šī krusta ar Dievmātes cilni jaunlaulāto vedēji pieveda jauno pāri, lai viņi parādītu savu cieņu Dievmātei.

Savu čuguna krustu albumu esmu iesācis ar attēliem, kurus ieguvu pagājušajā gadā iegriežoties vairākās Zviedrijas kapsētās. Kā derētu mums pārņemt no viņiem kapu sakopības kultūru un padarīt mūsu Aglonas kapsētu arī par istu memoriālu dārzu, lai bez Dievmātes krusta jaunlaulātie redzētu sakoptus visus kapsētā esošos krustus.

Aleksis Anteins,
docents t. z. k.

Lasītāju vēstulu stūritis

Cilvēki un viņu dzīves

Septembris zelti lapas un pastiepj garākus vakarus. Kad silti mirgo lampa un pēc dienas darbiem gribas atpūsties, es bieži stiepu roku pēc kādas klades un ar dziļu savijņojumu šķirstu tās lappuses.

Pirmajā lapā ir ieraksts «Viss turpināsies, jo liktenis ir lēmis palikt Tev pie šīs zemes. Un stipra būs jaunā maize! Broņislavai 55 gadu jubilejā». Bet otrajā lappusē ir neliela fotogrāfija, kādas senāk līmēja dokumentos, no kuras noraugās pusmūža sievieti, rūpīgi saglaustiem matiem un baltu mežģīnes maliņu ap kleitas apkaklīti. Tā ir viņa, kas man dāvāja šo kladi un kura zem fotogrāfijas latgaliski ierakstījusi: «Par godu Broņislavas 55 gadu jubilejai dažādu autoru dzejoļu un dziesmiņu izlasi sagatavoja un rokrakstā uzrakstīja Monika C.»

Lapu tālāk šo neparasto dāvanu — izlasi, un katrā lapā ar dziļu aizkustinājumu lasu vārsmas, kas varbūt nav ieskaitāmas pasaules dižākās dzejas skaitā, bet ko rakstījuši latvieši, kam mūsu skarbā dzīve, mūsu skarba klimats tikpat pazīstams kā visiem, kas dzīvo uz šīs zemes. Latvju sievietes, kas labi pazīst smagu darbu, cerības un zaudējumus, lai mi un rūgtenu prieku.

Šie autori rakstījuši dažādos laikos, dažādos tālumos — trimdā un leģeros. Ar mani runā Naaizmērstule, N. Neikšānits, Veneranda Zepa, Antons Kūkojs, N. Dimants, Elina Zālite, Laimonis Vāczeris, Madsolas Jons, Marta Skuja, Francis Murāns, Jurs Pabērzs, Jānis Poruks, Lūcija Sāgameža, Broņislava Martuževa. Paldies tev, mana mīla draudzene, par šo brīnišķīgo dāvanu, kurā ir tik neparasts dzejas kārtojums, paldies par šo ar roku rakstīto dzejas izlasi. Zinu, ka arī savai meitai esi dāvājusi šādu dzejas izlasi, ko rakstījuši līdz viņas pilngadībai katru gadu. Savus mīļākos dzejoļus, dziesmas meitai — kā ceļmaizi. Un, kad nolieku malā kladi, man ir tā, kā teikusi Broņislava Martuževa: «Sirds kā piesmelta krūze, klusē, cerē un lūdz.» Un tad es atmiņā aizeju nule aizgājušās vasaras 17. jūnijā.

Tā bija vispārsteidzošākā pēcpusdienā un atšķirās no visām mana mūža 55 gadskārtu dienām. Pirmo reizi biju tik dziļi emocionāli aizkustināta, kad pie manis negaidot ieradās draugu pulks sveikt jubilejā, kurai nebiju gatavojusies. Jo mūsu mājas dzīves steigā, kas ne vienmēr un ne visiem ir spīdoša un viegla, nav pieņemts plaši atzīmēt jubilejas. Grūts bija

dzīves ceļš.

Esmu dzimusi 1941. gada 17. jūnijā strādīgu vecāku ģimenē. Viņus atceros kā godīgus, rūpīgus par bērniem. Bet bērniības bezbēdība ātri beidzās, jo viņi agri aizgāja aizsaulē, atstājot mani, ļoti jauniņu meiteni un 11 gadus vecu brāli liktenis varai. Vārda tiešā nozīmē grūta un sūra bija jaunība, kā jau bāreņiem. Vainīgs vai nevainīgs, bet biju vainīgs. Pensiju par vecāku zaudējumu brālis nesaņēma nekādu, jo nebija kam to sameklēt, bet es, viņa māsa, biju jauna, kaunīga, nezinoša. Cita neviena nebija, kam to gādāt. Mēs dzīvojām pusbadā, kaut arī smagi strādāju sovhozā, bet tajos gados nopelnīt varēja ļoti maz. Bet brigadieris vēl nolēma, ka mums ir par daudz ar 50 hektāra simtdaļām saimniecībai un atstāja tikai 15 simtdaļas zemes. Sākumā strādāju dažādus darbus, bet pēc tam visas apkārtējās sievas norīkoja strādāt fermā, kur bija ļoti smags darbs. Arī pie manis ieradās brigadieris un norīkoja slaukt govīs. Tā kopš 1965. gada līdz 1994. gada 1. janvārim es nostrādāju par slaucēju sovhozā, pēdējos gados tā bija pajū sabiedrība. Bet jau ar 1994. gada 3. janvāri sāku strādāt Aglonas ģimnāzijā par veļas mazgātāju, kur nostrādāju vēl gadu. Diemžēl šis gads palicis atmiņā ar rūgtumu, kad pārpratuma dēļ zaudēju darbu, kad nācās tiesāties, kad toreizējais direktors neredzēja un necentās ieraudzīt vienkāršu darba cilvēku. Mēs, vienkāršie, arī saprotam un redzam, bet diemžēl mums nav teikšanas. Tiem, kas ieņem augstākus posteņus, ir jābūt laipnākiem un iejūtīgākiem, jāatceras, ka mēs arī redzam tos, kam ir zema morāle. Protams, tas attiecas tikai uz dažiem.

Dzīves ceļā ir nācies satikt daudz brīnišķīgu, iejūtīgu cilvēku. Nav jau visi manā dzimtajā, skaistajā Aglonā slikti. Kā cilvēku ar ļoti lielu taisnīguma izjūtu varu minēt skolotāju Eleonoru Kokoriēti, laipna un bērnu ļoti mīloša ir skolotāja Lidija Kursīte, daudzi citi ir labi skolotāji. Aglonas veikalos strādā laipnas pārdevējas, Aglonas padomes pagasta namā sirsniņas un pretimnākošas ir visas kundzes un jaunkundzes, kas atceras pagasta vecākos ļaudis. Atmiņā palicis šogad sarīkotais pensionāru vakars, simtgadnieces Malvīnes Kundziņas godināšana. Īpaši liela pateicība par laipnu uzņemšanu un apkalpošanu pienākas Aglonas poliklinikas medicīnu kolektīvam. Te strādā iejūtīgas medmāsas, sirsniņa ārste, divu bērnu māmiņa Skaidrīte Valaine. Mūsu pusē, Aglonā dzīvo arī Preiļu ārsts Anatolijs Ruskulis, kurš katru dienu brauc

darbā uz Preiļiem, bet par kura dziedājumu Aglonas bazilikas korī mēs priecājamies katru svētdienu. Salenieku pansionātā strādā ļoti labs kolektīvs, kuru daudz gadus vada direktore V. Griboška. Viņa vienmēr ir laipna, smaidīga. Ļoti liels darba stāžs ir čaklajai Marijai Vanagai.

Nevar nepieminēt bazilikas administrāciju, arhīva vadītāju Silviju Tulišu, pie kuras visi griežamies pēc izziņām, sekretāri Ģertrūdi Stremjanovu, saimniecisko lietu vadītāju Viktoru Kokorišu, stalto agronomu Tālvaldi Saulīti, traktoristus Juri un Žoriku, garšīgo ēdienu gatavotāju Regīnu.

Gan es, gan citi Aglonas iedzīvotāji nevaram aizmirst šeit 18 gadus nostrādājušo dekanu P. Onckuli, kura priekšā zemu jānoliec galva par viņa enerģiju un ieguldījumu Aglonas baznīcas saglabāšanā. Pateicoties viņam, kara laikā saglabāta Aglonas Dievmātes glezna, pateicoties viņam baznīcai piešķirts bazilikas statuss. Pēterim Onckulim es un mana ģimene novēlam daudz, daudz gadu kalpot baznīcai un tautai. Gribo pieminēt arī pašreizējo bazilikas dekanu Andreju Aglonieti. Lai Dievs dotu, ka viņš sasniegtu savus iedomātos kalngalus ticības līnijā! Un jaunais prāvests, kurš pašlaik strādā Aglonas bazilikā, lai ir tikpat enerģisks un neatlaidīgs kā līdz šim.

Savijņojoša bija bazilika šī gada 9. jūnijā, kad pirmo svēto misi turēja Ivars Vigulis, kurš kā bārenis mācījies Aglonas internātgimnāzijā. Sveikt bija ieradušies daži viņa skolotāji un bijusī audzinātāja Anna Pastare. Kad priesteris deva savu svētību audzinātājam, gan viņiem abiem, gan daudziem citiem acīs saskrēja asaras, vaigos iedegās sārums. Jaunajam priesterim vēl stipru veselību un izturību.

Visiem visiem labas gribas cilvēkiem vēl labu veselību, satīcību ģimenes dzīvē, panākumus savos darbos. Savam dzimtajam novadam — Aglonai — uzplaukumu.

Rītdienai pretī no pagātnes steidz

Saule un zvaigzne un cilvēks.

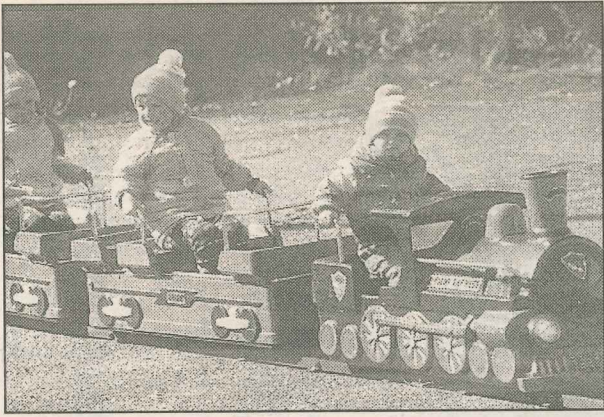
Tāli ir Dieva ceļi.

Ceļmalā zāle, galvu kur ceļniekam guldīt.

Mani mirkļi — mūžības drumstalas.

(A. Melliņš)

Jaunā pensionāre
B. Sprūģe
Aglonas pagasta Kundzinišķos

Cik maz vajadzīgs priekam! Preiļos, kur bērniem nav nedz karuseļu, nedz kārtīgu rotaļu laukumu, «vieskaruseļi» pie autostāvvietas bija kupli apmeklēti. Pa slīdēm ripoja vilcieniņš, pakrūtē tīkami kņudināja, paceļoties un nolaižoties karuseļa lidmašīnās, un vecāki priecājās, ka bērniem ir prieks. J.Silicka foto.

▼ Jaunumi zinātnē

Pilns Mēness aptumsums

27. septembrī Latvijā novērojams pilns Mēness aptumsums. Tā gaita ir sekojoša:

daļēja aptumsuma sākums plkst. 4.13,
pilna aptumsuma sākums 5.20,
maksimālās fāzes brīdis 5.55,
pilnā aptumsuma beigas 6.30,
daļēja aptumsuma beigas 7.37.

Aizvēsturiskais posmkājis

Šovasar netālu no Keiptaunas (Dienvidāfrika) Lesteras Universitātes (Anglija) paleontologu grupa atradusi 450 miljonu veca dzīvnieka atliekas. Zinātnieki nav vēl precīzi noskaidrojuši, kas tas tāds ir, taču mugurkauls liecina, ka radijums, acimredzot, pieder posmkājiem, kuriem pieskaitāmi arī mūsdienās Zemi apdzīvojošie kukaiņi un vēžveidīgie.

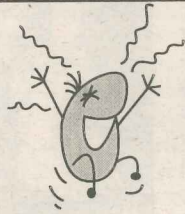
Šis 40 centimetrus garais eksemplārs dzīvojis paleozoja ēras sākumā, kad Zemesslodes lielāko daļu klāja ūdens, florā dominēja baktērijas un aļģes, bet faunā — bezmugurkaulnieki. Paleontologi uzskata, ka atradums ir unikāls, jo aizvēsturiskais radijums ir labi saglabājies, ieskaitot miksto audu atliekas.

Laimonis Začs, Dr. phys.

Sludinājumi un reklāma ☎ 22305

PRIVATIZĀCIJA

OBJEKTS PĀRDOTS

Privatizācijas aģentūra paziņo, ka ir noslēgts valsts uzņēmuma

OGRE

6.objekta - šūšanas iecirkņa Preiļos
pirkuma līgums

Atrašanās vieta:

Daugavpils iela 71a, Preiļi, LV - 5300.

Objekts pārdots: Valdim Skujiņam.

Privatizācijas pamatnosacījumi:

- divus gadus jānodrošina ar darbu 100 strādājošie pilnu darbadienu;
- jāiegulda objektā investīcijas ne mazāk kā amortizācijas atskaitījumu apmērā;
- jāievēro vides aizsardzības nosacījumi saskaņā ar likumdošanas aktiem.

Privatizācijas aģentūra

K. Valdemāra iela 31, Rīga, LV - 1887

☞ Pārdod

BMW-520i, 1982.g., ļoti labā stāvoklī, 1750 \$. Tel. 21095 vakaros;

augu aizsardzības līdzekļus, kālija hlorīdu 80 Ls/t, granulēto superfosfātu 85 Ls/t, amonija salpetri 100 Ls/t, NPK 6-26-30 170 Ls/t, akmeņogles ar piegādi 38 Ls/t, cementu, šiferi Aglonas stacijā, Avotu ielā 9. Tel. 65147;

jaunu traktoru T-25 ar uzkari. Tālr. 10532;

automašīnu Mazda-626, 1983.g., 6 l uz 100 km, ideālā kārtībā, \$ 2050. Zvanīt 24245 vakaros pēc 17;

UAZ-469 un universālo sējmašīnu «Fiona», platums 2,5 m. Zvanīt 24445 darba laikā, 58647 pēc 21;

kaparotus jumta kārnījumus un automašīnu Opel Senator, 1985.g., melnā krāsā, labā braukšanas kārtībā. Tālr. 43668, 29-356077;

3-istabu dzīvokli ar ērtībām Preiļos vai maina pret mežu. Tel. 23567;

bijušo slimnīcas ēku Līvānos, Rīgas ielā 33. Zvanīt Cēsis 8-241-30621;

garāžu un celtniecības materiālus. Tālr. 22630 un Daugavpili 8-254-53317;

Mazda-929, 1986.g., 2 l, perlamutra pelēka, un grūsnu teli (atnesīsies decembrī). Zvanīt 23088 rītos, vakaros.

Z/s «OPSA» iepērk bērza finierklučus, diametrā no 18 cm, garums 1,65; 3,30; 4,90 m, diametrā no 20 cm, garums 2,75; 4,10; 5,50 m. Nodrošina ar transportu. Tālr. 65015.

☞ Pērk

K-701, E-281. Tel. 246-41874;

bērza finierklučus. Samaksa tūlītēja. Tel. 41278, 42062;

gaļu. Tel. 21898;

gaļu. Tel. 23108;

gaļu. Tālr. 55743;

gaļu. Tālr. 22807;

egles sīkbaļķus, diametrs 12-22 cm. Samaksa tūlītēja. Zvanīt 42246 no 21 līdz 23;

cirsms. Zvanīt 23088 rītos, vakaros;

lopus dzīvsvārā un kautsvārā. Tel. 23360 no rīta un vakarā;

kartupeļus un dārzeņus. Tālr. 44172.

☞ Dažādi

Dūmvadu tīrītāja pakalpojumi jums izdevīgā laikā. Tālr. 46614.

Sieviešu bikšu šūšanas un piegriešanas kursi. Tel. 23567.

Pērk un pārdod privatizācijas sertifikātus Līvānos pasta ēkas 2. stāvā. Tālr. 42663.

Pērk un pārdod privatizācijas sertifikātus Līvānos, universālveikala grāmatu nodaļā. Tālr. 43688.

Līvānu 1. vidusskola 12. oktobrī plkst. 13.00 aicina bijušos skolotājus un plkst. 14.00 skolas absolventus uz skolas 75. gadadienas salidojumu. Reģistrācija no plkst. 14.00. Dalības maksa Ls 2, līdz ņemot groziņus. Informācija pa tālr. 44471.

JAUNĀ?

Telefonu grāmata «Preiļi. Preiļu rajons. 1996/97»

- jaunākā informācija par firmām un iestādēm
- privāto abonentu tālrunu numuri
- pasta indeksi
- tālsarunu kodi
- kartes u.c.

Līdz 3. oktobrim grāmatas varat saņemt bez maksas pasta nodaļās, apmainot pret jebkuru vecāku Preiļu telefonu grāmatu.

Pārdošanā - grāmatnīcās un pasta nodaļās.

MĒS PALĪDZAM SAZIŅĀTIES Tālr. 520803

* Foto preces
* Foto pakalpojumi
* Serviss stundas laikā
Tālr./fakss 24675
Raiņa bulvāris 13,
LĪV 5301 Preiļi

Tiešā piegāde

VELOSIPĒDI - 40 dažādu modeļu no NVS, ASV, Lietuvas, Taivānas u.c. Rezerves daļas, riepas, kameras, veloaprikojums.

Skrituļslidas no Itālijas. "Veloserviss", Rīgā, Haapsalas ielā 1/1, tālr. 392042

Talona uzrādītājam atlaide līdz 30.novembrim **10%**

Firma pārdoš un mainīs tīrvilnas dziju (arī krāsotu) pret vilnu (var būt neplucināta) 26. septembrī Jersikā 8.00, Brūveros 8.30, Līvānos 9.00, Jaunsilavā 9.30, Muceniekos 10.00, Starē 10.30, Rožupē 11.00, Vanagos 11.30, II Vārkavā 12.00, Rīmicānos 12.30, I Vārkavā 13.00, Borovkā 13.30, Piliškās 14.00, Raudavkā 14.30, Pelēcos 15.00, Ārdavā 15.30, Aglonā 16.00, Jaunaglonā 16.30, Aglonas stacijā 17.00, Kastīrē 17.30, Aizkalnē 18.00, Anspokos 18.30; 27. septembrī Gailišos 8.00, Preiļos 8.30, Riebiņos 9.00, Silajānos 9.30, Rezaļinā 10.00, Pieniņos 10.30, Stabulniekos 11.00, Malts Trūpos 11.30, Galēnos 12.00, Sijukalnā 12.30, Viļcānos 13.00, Polkoronā 13.30, Smelteros 14.00, L. Anspokos 14.30, Priekuļos 15.00, Rudzātos 15.30; Lūzeniekos 16.00, Steķos 16.30, Turkos 17.00, Zundānos 17.30.

NOVADNIEKS

Laikraksts iznāk kopš 1950. gada 29. marta. Redakcijas adrese: Aglonas ielā 1, Preiļi, LV-5301. Tel. 22059, 22305, 21759. Pasūtījuma indekss 3033.

Izdod Preiļu rajona pašvaldības uzņēmums «Laikraksta «Novadnieks» redakcija»

Iznāk 8 reizes mēnesī. Abonēšanas maksa mēnesī Ls 0,71. Mazumtirdzniecībā līgumcena.

Redaktors Pēteris Pizelis

Reģistrācijas apliecība Nr. 1018 Iespiests SIA «Latgales druka», Rēzeknē, Baznīcas ielā 28. Ofsetiespiedums. Metiens 4900.